

Rapportage 2014

Internationale Mensenrechtenprocedures

Afdeling Internationaal Recht
Ministerie van Buitenlandse Zaken

Inhoud

Voorwoord	4
Raad van Europa	6
Europees Hof voor de Rechten van de Mens	7
<i>Uitspraken (judgments)</i>	7
<i>Beslissingen (decisions)</i>	11
Europees Comité voor Sociale Rechten	35
Comité van Ministers	37
Verdragscomités van de Verenigde Naties	38
Mensenrechtencomité	39
Comité voor de Uitbanning van Discriminatie van Vrouwen	39
Overige ontwikkelingen	42
Raad van Europa	43
Verenigde Naties	44
Bijlage I	46
Europees Hof voor de Rechten van de Mens	47
<i>Statistieken</i>	47
<i>Uitspraken en beslissingen</i>	50
<i>Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014</i>	53
Comité van Ministers van de Raad van Europa	58
<i>Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014</i>	58
Bijlage II	59
Verenigde Naties verdragscomités	60
Mensenrechtencomité	60
Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014	60
Comité voor de Uitbanning van Discriminatie van Vrouwen	60
Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014	60
Comité tegen Foltering	61
Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014	61

Voorwoord

Nadat met de *Rapportage 2013 Internationale Mensenrechtenprocedures* een flinke vernieuwing was bereikt in het rapporteren over de positie van Nederland voor de internationale mensenrechteninstanties – door het samenvoegen van de ‘oude’ kamerbrief EHRM met het ‘oude’ jaarbericht internationale mensenrechtenprocedures – is met de huidige rapportage over het jaar 2014 de vorig jaar gekozen lijn voortgezet. U vindt in deze publicatie derhalve samenvattingen van alle uitspraken en beslissingen uit het verslagjaar in zaken waarbij Nederland betrokken is geweest, ongeacht de instantie waarvoor werd geprocedeerd. Tevens treft u zoals gebruikelijk informatie aan die in het verlengde ligt van, of van direct belang is voor de procedures, alsmede overzichten en statistieken.

Bij de totstandkoming van deze rapportage zijn velen betrokken geweest. Naast medewerkers, gedetacheerden en stagiairs van de Afdeling Internationaal Recht van Buitenlandse Zaken zijn dat collega’s van de ministeries van Veiligheid & Justitie, Sociale Zaken & Werkgelegenheid, Volksgezondheid, Welzijn & Sport, Defensie en Financiën, alsmede van de Immigratie- en Naturalisatiedienst en het Openbaar Ministerie.

151

Voor commentaar of verzoeken om informatie kunt u te allen tijde contact opnemen: djz-ir@minbuza.nl, tel. 070 – 348.6724.

Den Haag, april 2015

Roeland Böcker, agent

Afdeling Internationaal Recht
Directie Juridische Zaken

Raad van Europa

Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Uitspraken (*judgments*)

Jeunesse (12738/10, 3 oktober 2014, Grote Kamer)

In 1997 kwam verzoekster, van Surinaamse nationaliteit, Nederland binnen met een visum voor familiebezoek voor vijfenveertig dagen nadat vijf eerdere visumaanvragen waren afgewezen. Ondanks het aflopen van haar visum heeft zij Nederland nimmer verlaten. Zij trouwde met haar Nederlandse partner (van Surinaamse afkomst) en kreeg met hem drie kinderen, die allen de Nederlandse nationaliteit hebben. Vanaf 1997 heeft verzoekster vijf verblijfsprocedures doorlopen. De verblijfsaanvragen werden afgewezen, met uitzondering van de eerste aanvraag omdat verzoekster niet in het bezit was van een in Suriname aangevraagde machtiging tot voorlopig verblijf. Volgens de Minister van Justitie woog het algemeen belang om een restrictief immigratiebeleid te kunnen voeren zwaarder dan het persoonlijk belang van verzoekster om haar gezinsleven te kunnen voortzetten in Nederland. Dit kon zij immers ook in Suriname doen. Verzoekster is tussen april en augustus 2010 in vreemdelingenbewaring geplaatst met het oog op uitzetting. De vreemdelingenbewaring is opgeheven in verband met de zwangerschap van haar derde kind. Verzoekster stelt voor het Hof dat de onthouding van een verblijfsvergunning strijdig is met artikel 8 EVRM betreffende het recht op eerbieding van familie-, en gezinsleven. Tevens beroept zij zich op schending van EU-recht en artikelen 3 en 5 EVRM. Deze klachten onder artikelen 3 en 5 EVRM zijn op 4 december 2012 niet ontvankelijk verklaard.

171

Het Hof onderzoekt of er in het kader van artikel 8 EVRM een positieve verplichting is voor Nederland om verzoekster verblijf in Nederland toe te staan. Het Hof onderstreept dat er sprake is van familieleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verder stelt het Hof voorop dat een Staat onder internationaal recht bevoegd is om nadere regels te stellen betreffende het verblijf van personen op zijn grondgebied. Niet alleen het recht op een gezinsleven, maar in het bijzonder ook het recht van Nederland om zijn immigratiebeleid te voeren wordt door het Hof in overweging genomen. Daarnaast is het vaste jurisprudentie dat, wanneer een gezin wordt gesticht op het moment dat de immigratiestatus van een van de betrokkenen nog onzeker is, het opgebouwde gezinsleven alleen onder uitzonderlijke omstandigheden

bescherming toekomt onder artikel 8 EVRM. Het Hof onderzoekt dus of er in casu sprake is van uitzonderlijke omstandigheden.

Ten eerste overweegt het Hof dat alle familieleden van verzoekster de Nederlandse nationaliteit bezitten. De echtgenoot en kinderen hebben het recht om het gezinsleven in Nederland uit te oefenen. Bovendien, is verzoekster eerder Nederlandse geweest, maar zij heeft haar Nederlandse nationaliteit verloren toen Suriname onafhankelijk werd. Zij kan dan ook niet worden vergeleken met andere vreemdelingen die nooit Nederlander zijn geweest. Een tweede element wat het Hof van belang acht in deze zaak, is het feit dat verzoekster al zestien jaar in Nederland verblijft en Nederland dit verblijf in zekere mate heeft getolereerd. Verzoekster heeft in deze periode sterke familie-, sociale en culturele banden met Nederland kunnen opbouwen. Ten derde overweegt het Hof dat ondanks dat er geen sprake lijkt te zijn van objectieve belemmeringen om het gezinsleven in Suriname uit te oefenen, het wel aannemelijk is dat betrokkenen een zekere mate van moeilijkheden zullen ondervinden. Tenslotte, constateert het Hof dat het belang van de kinderen van verzoekster onvoldoende door de autoriteiten in overweging is genomen. Het Hof wijst op het feit dat verzoekster de primaire verzorgende ouder is, dat de kinderen geen directe band hebben met Suriname en diep geworteld zijn in de Nederlandse samenleving. Concluderend oordeelt het Hof dat de situatie van verzoekster, op grond van bovengenoemde cumulatieve factoren, uitzonderlijk is en dat de Nederlandse autoriteiten strijdig hebben gehandeld met het recht op familieleven in de zin van artikel 8 EVRM door geen adequate afweging te maken tussen de persoonlijke belangen van verzoekster en haar gezin om hun gezinsleven in Nederland uit te oefenen en het algemene belang van de regering om immigratie te beheersen.

Blijkens hun *dissenting opinion* komen de Liechtensteinse, Britse en Nederlandse rechters tot een tegengestelde conclusie. Normaliter hebben staten bij de invulling van het recht op een familieleven en hun nationale immigratiebeleid een zekere beoordelingsvrijheid, aldus de dissenters. Deze beoordelingsvrijheid wordt door het Hof in deze zaak aanzienlijk beperkt. Het Hof verschuift de verantwoordelijkheid voor keuzes van de ouders naar de regering, een ontwikkeling die het algemeen belang van kinderen met betrekking tot recht op een gezinsleven niet bevordert. Bovendien kan de redenering van het Hof ertoe leiden dat ouders de situatie van hun kinderen gebruiken om een verblijfsvergunning voor zichzelf te verkrijgen. Voorts leidt de uitspraak van het Hof ertoe dat immigranten die

illegaal in Nederland verblijven een voordeel verkrijgen boven immigranten die conform de regels in het land van herkomst hun verblijfsvergunning afwachten. Het Hof heeft zich, aldus de dissenters, in het onderhavige dispuut meer laten leiden door wat menselijk wordt geacht dan door wat rechtmatig is.

Jaloud (47708/08, 20 november 2014, Grote Kamer)

Verzoeker, van Iraakse nationaliteit, verloor op 21 april 2004 zijn zoon toen deze werd doodgeschoten bij een controlepost in Al-Muthanna in Irak. Bij het dodelijk schietincident was een Nederlandse luitenant betrokken. De luitenant maakte deel uit van de Stabilisatiemacht SFIR, die was opgericht na afloop van het regime van Saddam Hussein om stabiliteit in de regio te brengen. Het Nederlandse Openbaar Ministerie (OM) besloot niet tot vervolging van de luitenant over te gaan, omdat de militair in overeenstemming met de geweldsinstructie voor deze operatie zou hebben gehandeld. De militaire kamer van het Gerechtshof te Arnhem bevestigde deze beslissing van het OM.

Verzoeker stelt voor het Hof dat Nederland zijn procedurele verplichting onder artikel 2 EVRM (recht op leven), om een effectief en onafhankelijk onderzoek te doen naar de dood van zijn zoon, heeft geschonden. Nederland stelt dat de dood van het slachtoffer niet viel onder de rechtsmacht van Nederland als bedoeld in artikel 1 EVRM omdat, kort gezegd, de operatie aldaar door de Verenigde Staten en het Verenigd Koninkrijk werd geleid.

Het Hof verwierpt deze zienswijze door te concluderen dat Nederland zeggenschap over zijn troepen had. Bovendien bevond het slachtoffer zich onder de autoriteit en controle van Nederland, omdat hij een door Nederland opgezet checkpoint passeerde. Zodoende vond de dood van het slachtoffer plaats binnen de rechtsmacht van Nederland als bedoeld in artikel 1 EVRM. Betreffende het onderzoek naar de dood van het slachtoffer concludeert het Hof dat dit voldoende onafhankelijk is uitgevoerd. Het onderzoek was volgens het Hof echter niet effectief om de volgende redenen: het OM had tien verklaringen van Iraakse militairen niet in het dossier voor het Gerechtshof Arnhem opgenomen; de luitenant die de schoten heeft gelost was niet apart gehouden van getuigen alvorens hij werd gehoord; de lijst met Iraaks personeel dat geschoten had, was niet opgenomen in het dossier; de autopsie op het lichaam van het slachtoffer

schoot tekort en dat de kogelfragmenten uit het lichaam niet juist zijn opgeslagen en onderzocht. Het Militair Gerechtshof in Arnhem heeft voorts niet onderzocht of het gebruikte geweld proportioneel was. Het ontbreken van tien verklaringen van Iraakse militairen in het dossier voor het Militair Gerechtshof, was nodig voor dit aspect van een effectief onderzoek.

Het Hof erkent de relatief moeilijke omstandigheden waaronder Nederlandse militairen en onderzoekers in Irak moesten werken, maar concludeert dat er desondanks sprake was een onvoldoende effectief onderzoek. Zeven rechters, waaronder de Nederlandse rechter, tonen in een *concurring opinion* begrip voor de bijzondere omstandigheden waarin het onderzoek moest plaatsvinden. Zij betreuren het dat het Hof het nodig acht zich in detail uit te spreken over het onderzoek in Irak, omdat dit ertoe zou kunnen leiden dat de rol en de competentie van het Hof ter discussie wordt gesteld. Zij stemmen echter in met de unanieme uitspraak dat het onderzoek naar het dodelijk schietincident onvoldoende effectief is uitgevoerd en een procedurele schending van artikel 2 EVRM oplevert.

| 10 |

Geisterfer (15911/08, 9 december 2014)

Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, werd gearresteerd voor deelname aan een criminele organisatie, medeplegen van afpersing en overtredingen van de Wet wapens en munitie. Na meer dan een jaar te zijn vastgehouden, werd de voorlopige hechtenis van verzoeker geschorst, omdat de rechtszaak vanwege een operatie van een medeverdachte werd uitgesteld. Tijdens de schorsing had de rechtbank een verzoek van verdachte tot opheffing van de voorlopige hechtenis afgewezen. Met de hervatting van de inhoudelijke behandeling van de strafzaak vier maanden later, werd de schorsing beëindigd. Tijdens de behandeling ter zitting deed verdachte een verzoek tot opheffing van de voorlopige hechtenis, dan wel tot schorsing onder dezelfde voorwaarden als gedurende de vier maanden dat verdachte op vrije voeten was geweest. De rechtbank wees beide verzoeken af. Uiteindelijk werd verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden met aftrek van voorlopige hechtenis, waarvan zes maanden voorwaardelijk. Verzoeker stelt voor het Hof dat de voortzetting van zijn voorlopige hechtenis na de schorsing van vier maanden, niet gerechtvaardigd was en dat de verlengingsbeslissing van de rechtbank onvoldoende was gemotiveerd. Verzoeker stelt dat er zodoende strijdig is gehandeld met artikel 5 lid 3 EVRM (recht om binnen een redelijke termijn berecht te worden of in

vrijheid te worden gesteld). Volgens het Hof moet de zaak ook worden beoordeeld op grond van artikel 5 lid 1 sub c EVRM (gronden voor voorlopige hechtenis).

Het Hof overweegt dat strafbare feiten die zijn gepleegd onder bijzondere omstandigheden kunnen rechtvaardigen dat een verdachte wordt vastgehouden tot zijn terechtzitting. Onder bijzondere omstandigheden wordt ook verstoring van de openbare orde verstaan. In dat geval moet echter wel aangetoond worden dat vrijlating van de verdachte de openbare orde daadwerkelijk zou schokken en de openbare orde moet feitelijk bedreigd blijven. De legitimiteit van voortzetten van voorlopige hechtenis kan niet in abstracto beoordeeld worden onder verwijzing naar de ernst van de onderliggende strafbare feiten. Het Hof concludeert dat de rechtbank onvoldoende heeft gemotiveerd waarom verdere detentie gerechtvaardigd is. Er is niet gebleken dat de schorsing van de voorlopige hechtenis aanleiding heeft gegeven tot enige publieke onrust. Door de rechtbank werd niet betoogd dat verzoeker een ernstig gevaar vormde voor de maatschappelijke veiligheid, maar zij heeft kennelijk de ernst van de ten laste gelegde feiten zo zeer de doorslag gegeven dat invrijheidstelling nooit aan de orde kon zijn, zelfs niet onder voorwaarden. Op grond van deze overwegingen stelt het Hof dat er sprake is van een schending van artikel 5 lid 1 sub c jo. lid 3 EVRM en wordt verzoeker een schadevergoeding toegekend.

| 11 |

Beslissingen (decisions)¹

Adoriso e.a. (47315/13), Brigade Distressed Value Master Fund Ltd e.a. (48490/13), EBL Holding (49000/13) en Integrale Gemeenschappelijke Verzekeringskas (49016/13) (14 januari 2014)

Verzoekers zijn voormalige aandeelhouders en houders van achtergestelde (obligatie)leningen van *SNS Reaal N.V.* en *SNS Bank N.V.*, wier aandelen en achtergestelde leningen zijn onteigend bij de nationalisering van het wankelende bank- en verzekeringsconcern in februari 2013. Bij de onteigening stelde de Minister van Financiën de door hem aangeboden schadeloosstelling op nul euro, omdat *SNS Reaal* en *SNS Bank* zonder de nationalisering

¹ Uit het veel omvangrijkere aantal beslissingen tot niet-ontvankelijkheid en schrapping van de rol in zaken tegen Nederland (zie onder Bijlage I, onder Uitspraken en beslissingen) betreft het hier uitsluitend beslissingen die de regering bekend zijn.

failliet zouden zijn gegaan en de aandelen en achtergestelde leningen dan ook waardeloos waren geweest. Verzoekers zijn daarop naar de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State gestapt en hebben voorts bij de Ondernemingskamer van het Gerechtshof Amsterdam verweer gevoerd tegen het besluit van de Minister van Financiën om de schadeloosstelling op nul euro te stellen. De Afdeling Bestuursrechtspraak oordeelde op 25 februari 2013 dat de onteigening rechtmatig was; de schadeloosstellingsprocedure bij de Ondernemingskamer loopt nog. De regering heeft tegen de tussenbeschikking van de Ondernemingskamer beroep in cassatie ingesteld. Verzoekers, met uitzondering van *EBL Holding A/S*, stellen dat de procedure bij de Afdeling bestuursrechtspraak een schending vormt van artikel 6 lid 1 EVRM. Verzoekers stellen in het bijzonder dat zij niet tijdig en individueel zijn geïnformeerd over de onteigening, zij onvoldoende tijd hadden om beroep in te stellen tegen de onteigening en om hun zaak voor te bereiden mede vanwege de late beschikbeschikbaarheid van het verweer van de Minister, de rapporten van Ernst & Young en Cushman & Wakefield niet beschikbaar waren voor verzoekers en wel voor de Minister van Financiën, de tijd beschikbaar voor de hoorzitting te kort was en dat de procedure ter beoordeling van de rechtmatigheid van de onteigening en de procedure over de schadeloosstelling apart werden behandeld.

| 12 |

Alle verzoekers voeren tevens aan dat er sprake is van een schending van hun eigendomsrechten onder artikel 1 van Protocol 1 bij het EVRM. *Brigade Distressed Value Master Fund Ltd* e.a. stellen voorts dat de uitspraak van de Afdeling Bestuursrechtspraak een schending van artikel 13 EVRM oplevert. Ten slotte voert *EBL Holding A/S* aan dat de onteigening van achtergestelde obligatieleningen enkel niet-Nederlandse aandeelhouders raakt, in schending van artikel 14 EVRM jo. artikel 1 van Protocol 1 bij het EVRM.

Het Hof besluit tot samenvoeging van de vier verzoekschriften. Het Hof stelt dat een aantal klachten met betrekking tot vermeende schending van het recht op een eerlijk proces in de beroepsprocedure bij de Afdeling Bestuursrechtspraak nader onderzoek vereisen. Het gaat daarbij om klachten over de korte termijn voor het instellen van beroep, het pas laat beschikken over het verweer van de Minister van Financiën en daarmee geen mogelijkheid hebben tot goede voorbereiding, en het beperkt beschikbaar stellen van de rapporten. Het Hof heeft de regering m.b.t. deze klachten verzocht ontbrekende informatie te verschaffen en opmerkingen te maken.

De andere klachten onder artikel 6 lid 1 verklaart het Hof niet-ontvankelijk. Het Hof beoordeelt deze klachten als kennelijk ongegrond, omdat er geen aanwijzingen in het dossier zijn dat de procedure bij de Afdeling Bestuursrechtspraak een schending van het EVRM of de bijbehorende Protocollen oplevert. Om diezelfde reden worden de klachten onder artikelen 13 en 14 EVRM door het Hof niet-ontvankelijk verklaard. Ten aanzien van de klacht over schending van eigendomsrechten (artikel 1 van Protocol 1 EVRM) stelt het Hof dat verzoekers de nationale rechtsmiddelen nog niet hebben uitgeput. Het Hof stelt dat de beoordeling van een eventuele schending van artikel 1 van Protocol 1 EVRM niet los gezien kan worden van de vergoeding voor de onteigening. Omdat de procedure met betrekking tot de schadeloosstelling nog loopt, verklaart het Hof ook deze klacht niet-ontvankelijk.

N.F. (21563/08, 14 januari 2014)

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, heeft in 2001 asiel aangevraagd in Nederland. Hij stelde door de Taliban te worden gezocht vanwege zijn vroegere werkzaamheden voor het communistische regime. Gedurende zijn verblijf in Nederland heeft verzoeker zich bekeerd tot het christendom. Het gezin van verzoeker heeft in Nederland asiel gekregen. De asielaanvraag van verzoeker werd in 2007 afgewezen op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, omdat verzoeker ten tijde van het communistische regime werkzaam was voor de KhAD/WAD (hoogste rang majoor), de toenmalige staatsveiligheidsdienst. De misdaden begaan door de KhAD/WAD en de omstandigheid dat hij gelet op zijn positie verantwoordelijk kon worden gehouden voor deze misdaden, vormden voor de regering aanleiding om de asielaanvraag te weigeren en verzoeker ongewenst vreemdeling te verklaren. In een nieuwe beslissing van 2009 erkende de regering dat verzoeker bij uitzetting naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op een met artikel 3 EVRM verboden behandeling en hij om die reden niet uitgezet zal worden naar Afghanistan. Vanwege de toepasselijkheid van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag heeft verzoeker echter geen recht op een verblijfsvergunning. In 2012 werd de ongewenstverklaring omgezet in een zwaar inreisverbod.

Verzoeker stelt dat uitzetting naar Afghanistan een schending zou vormen van het verbod op foltering en onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM), vanwege zijn voormalige activiteiten voor KhAD/WAD en zijn bekering tot het christendom. Uitzetting zou volgens verzoeker ook een schending

opleveren van zijn recht op familieleden (artikel 8 EVRM), nu zijn vrouw en kinderen allemaal een verblijfsvergunning hebben gekregen. Ten slotte voert verzoeker aan dat voor hem geen effectief rechtsmiddel beschikbaar is ten aanzien van zijn klachten (artikel 13 EVRM).

Het Hof overweegt dat de regering voorlopig niet de intentie heeft om verzoeker uit te zetten naar Afghanistan. Bijgevolg is verzoeker momenteel geen slachtoffer van een vermeende schending van het EVRM. Om deze reden acht het Hof de klachten kennelijk ongegrond en het verzoekschrift om die reden niet-ontvankelijk.

Y.A. (15439/09, 14 januari 2014)

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, heeft in 1997 asiel aangevraagd in Nederland. Verzoeker stelde bij zijn aanvraag dat hij in militaire dienst is geweest bij de KhAD/WAD, de veiligheidsdienst van het communistische regime, en dat hij lid is geweest van de DVPA, de Afghaanse communistische partij. Verzoeker stelde te zijn gevlucht omdat hij werd gezocht door de Taliban. Verzoeker werd in 1999 als vluchteling toegelaten en in 2001 kregen zijn echtgenote en vier kinderen toestemming om ook naar Nederland te komen. Verzoekers echtgenote en twee kinderen hebben naderhand de Nederlandse nationaliteit gekregen. Zijn overige kinderen zijn in het bezit van een verblijfsvergunning.

In 2006 besloot de Minister van Immigratie en Integratie om de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd van verzoeker met terugwerkende kracht in te trekken en hem ongewenst te verklaren. De Minister nam deze beslissing op grond van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag, omdat verzoeker luitenant-kolonel is geweest in de KhAD/WAD en op grond van deze positie mede verantwoordelijk moet worden geacht door deze organisatie begane misdrijven. In 2010 besloot de regering dat er een reëel risico bestond dat verzoeker bij terugkeer in Afghanistan zal worden onderworpen aan een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling en om die reden niet naar Afghanistan zal worden uitgezet. Het recht op familieleden als bedoeld in artikel 8 EVRM, vormde geen aanleiding om zijn ongewenstverklaring achterwege te laten. Verzoeker stelt dat een uitzetting naar Afghanistan een schending zou vormen van het verbod op foltering en onmenselijke behandeling (artikel 3 EVRM). Uitzetting zou volgens verzoeker ook een schending opleveren van zijn recht op familieleden (artikel 8 EVRM), nu zijn vrouw en kinderen allemaal een verblijfsvergunning en/of de Nederlandse nationaliteit hebben

gekregen. Ten slotte stelt verzoeker dat voor hem geen effectief rechtsmiddel beschikbaar is ten aanzien van zijn klachten, in strijd met artikel 13 EVRM.

Het Hof overweegt dat de regering voorlopig niet de intentie heeft om verzoeker uit te zetten naar Afghanistan. Bijgevolg is verzoeker momenteel geen slachtoffer van een vermeende schending van het EVRM. Om deze reden acht het Hof de klachten kennelijk ongegrond en om die reden het verzoekschrift niet-ontvankelijk.

K.S. (51315/12, 21 januari 2014)

Verzoeker, van Iraanse nationaliteit, heeft in 2008 asiel aangevraagd in Nederland. Hij stelde bij zijn aanvraag dat hij in de gevangenis gemarteld was door de Iraanse autoriteiten. De asielaanvraag werd in 2009 afgewezen. Reden voor de afwijzing was dat verzoeker op verschillende punten tegenstrijdige verklaringen had afgelegd en om die reden er ernstige twijfels bestonden over zijn detentie.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de tegenstrijdige verklaringen te wijten zijn aan zijn psychische situatie als gevolg van de door hem ondergane marteling. Na de afronding van zijn nationale procedure is in 2012 onderzocht door het instituut voor Mensenrechten en Medisch Onderzoek (iMMO). Het iMMO concludeerde in haar rapport dat het zeer aannemelijk is dat de littekens / fysieke klachten en de psychische klachten zijn voortgekomen uit de gestelde asielmotieven.

Na over de klacht bij het Hof geïnformeerd te zijn, heeft de regering om uitstel verzocht voor het indienen van observaties, omdat verzoeker een nieuwe asielaanvraag had ingediend. Dit verzoek is toegekend. De regering heeft de nieuwe asielaanvraag ingewilligd en aan verzoeker een verblijfsvergunning asiel verleend. Vervolgens heeft de regering het Hof verzocht om de zaak van de rol te schrappen, maar verzoeker heeft zich hiertegen verzet. Verzoeker stelt dat uitzetting naar Iran een schending zou vormen van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke behandeling). Voorts stelt verzoeker dat voor hem geen effectief rechtsmiddel beschikbaar is ten aanzien van zijn klachten (artikel 13 EVRM).

Het Hof overweegt dat de feitelijke en juridische omstandigheden die ten grondslag lagen aan de klachten van verzoeker, niet langer van toepassing zijn. Verzoeker is derhalve niet langer slachtoffer van een vermeende schending van het EVRM. Het Hof schrapt de zaak van de rol.

N.T. (53560/07, 21 januari 2014)

Verzoeker, van Afghaanse nationaliteit, heeft asiel aangevraagd in Nederland. Zijn asielaanvraag is afgewezen. Verzoeker stelt voor het Hof dat zijn uitzetting naar Afghanistan een schending zou vormen van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke behandeling). Verzoeker klaagde voorts dat hij geen eerlijk proces had gekregen (artikel 6 EVRM). Verzoeker is door het Hof gevraagd om zijn verzoekschrift nader toe te lichten. Verzoeker koos er echter voor om geen verdere informatie te verschaffen. In 2013 bleek voorts dat de advocaat van verzoeker niet wist waar zijn cliënt op dat moment verbleef.

Het Hof meent dat het feit dat verzoeker niet de moeite heeft genomen om zijn advocaat te informeren over zijn verblijfplaats, erop wijst dat verzoeker zijn zaak niet langer wenst voort te zetten. Het Hof schrapt de zaak van de rol.

Vos (52491/08, 21 januari 2014)

| 16 | Verzoekster voert bij het Hof aan dat de termijn voor de beoordeling in het hoger beroep van de rechtmatigheid van haar voorlopige hechtenis niet voldoet aan de eisen van een spoedige behandeling in de zin van artikel 5, vierde lid, van het EVRM. Verzoekster en de regering komen tot een minnelijke schikking. Het Hof schrapt de zaak van de rol op grond van artikel 37 lid 1(b) EVRM.

VEB NCVB e.a. (50494/13, 11 februari 2014)

Verzoekers zijn voormalige aandeelhouders en houders van achtergestelde (obligatie)leningen van SNS Reaal N.V. en SNS Bank N.V., wier aandelen en achtergestelde leningen in februari 2013 zijn onteigend. De omstandigheden rondom de onteigening van de aandelen en achtergestelde leningen zijn terug te vinden in de hiervoor besproken zaak *Adorisio e.a. t. Nederland* (47315/13, 14 januari 2014).

Verzoekers stellen dat de procedure bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, die betrekking had op de onteigening van hun aandelen en achtergestelde leningen, een schending vormt van artikel 6 EVRM. Daarnaast voeren verzoekers aan dat het niet toekennen van compensatie een schending van hun eigendomsrecht vormt op grond van artikel 1 Protocol 1 bij het EVRM.

Het Hof merkt ten eerste op dat VEB NCVB alleen als slachtoffer aangemerkt kan worden in de hoedanigheid van aandeelhouder. Het verzoek van de VEB

om namens de 7888 genoemde aandeelhouders die geen verzoeker zijn op te treden of als promotor van het collectieve belang van de overige aandeelhouders heeft het Hof afgewezen. Vervolgens wijst het Hof erop dat de benodigde informatie voor het indienen van de klacht, welke betrekking had op artikel 6 EVRM, te laat is ingediend en wijst de klacht zodoende af conform artikel 35 lid 1 en 4 EVRM. Ten aanzien van de klacht betreffende het niet toekennen van compensatie (artikel 1 van Protocol 1 bij het EVRM) stelt het Hof dat de verzoekers de nationale rechtsmiddelen nog niet hebben uitgeput. Omdat de procedure met betrekking tot de schadeloosstelling nog loopt, verklaart het Hof ook deze klacht niet-ontvankelijk.

A.K. en B.N. (72606/13, 11 maart 2014)

Verzoekers, van Iraanse nationaliteit, voeren bij het Hof aan dat overdracht door Nederland aan Italië onder de EU-Dublinverordening in strijd is met artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven). De overdracht zou namelijk geschieden in afwezigheid van hun tienerdochter, welke kort voor de geplande overdracht vermist werd.

De regering heeft het Hof geïnformeerd dat verzoekers inmiddels met hun dochter waren herenigd in Italië, waarna verzoekers hun verzoekschrift hebben ingetrokken. Het Hof schrapt de zaak van de rol.

| 17 |

Gyatso (10642/13, 11 maart 2014)

Verzoeker, van Chinese nationaliteit, voert bij het Hof aan dat er geen compensatie is toegekend onder artikel 5 lid 5 EVRM na de nationale procedure over de rechtmatigheid van zijn plaatsing in vreemdelingendetentie. Omdat tussen verzoeker en de regering een minnelijke schikking is getroffen, schrapt het Hof de zaak van de rol.

Micheal (33229/12, 11 maart 2014)

Verzoeker, van Eritrese nationaliteit, stelt bij het Hof dat overdracht aan Italië onder de EU-Dublinverordening in strijd is met de artikelen 3 (verbod op foltering en onmenselijke behandeling) en 4 (verbod van slavernij en dwangarbeid) EVRM. Na het treffen van een voorlopige maatregel door het Hof wordt verzoeker een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend. De regering vraagt het Hof de zaak daarom van de rol te schrappen. Verzoeker heeft de mogelijkheid gekregen hierop te reageren, maar heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Het Hof overweegt dat aangenomen kan worden dat verzoeker zijn verzoekschrift niet langer wil voortzetten. Het Hof schrapt de zaak van de rol en beëindigt de voorlopige maatregel.

Mohamed Hussein (7049/13, 1 april 2014)

Verzoeker stelt afkomstig te zijn uit Somalië en te behoren tot de minderheidsgroep Reer Hamar. Verzoeker stelt gedurende lange tijd illegaal in Saoedi-Arabië te hebben verbleven, waarna hij in 2009 is uitgezet naar Somalië. Verzoeker stelt Somalië in juli 2009 te hebben verlaten vanwege de door hem ondervonden problemen. Verzoekers asielaanvraag is in 2010 afgewezen, omdat zijn identiteit, nationaliteit en asielrelaas ongeloofwaardig werd geacht. Naast de omstandigheid dat verzoeker heeft nagelaten zijn identiteit en nationaliteit te onderbouwen met documenten, en heeft hij wisselende, vage en bevreemdingwekkende verklaringen afgelegd omtrent zijn reisroute en zijn uitzetting vanuit Saoedi-Arabië naar Somalië.

| 18 |

Gelet op de omstandigheid dat verzoeker slechts een beperkt aantal Somalische woorden kent en hij onvoldoende informatie kan geven omtrent zijn stam, is verzoeker er naar het oordeel van de regering niet in geslaagd om zijn Somalische herkomst aannemelijk te maken. Verzoeker stelt dat hij bij terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen door één van de strijdende groeperingen en aldus van een schending van artikel 3 EVRM (verbod op foltering en onmenselijke behandeling). Daarnaast zou uitzetting naar Saoedi-Arabië indirect *refoulement* inhouden, aangezien verzoeker in het verleden al eerder vanuit Saoedi-Arabië is uitgezet naar Somalië.

Gezien de onduidelijkheid omtrent de identiteit, nationaliteit en herkomst van verzoeker, overweegt het Hof dat de regering voorlopig niet de intentie heeft om verzoeker uit te zetten naar Somalië of een ander land. Bijgevolg is verzoeker momenteel geen slachtoffer van een schending van het EVRM. Om deze reden verklaart het Hof het verzoekschrift niet-ontvankelijk.

Selimani (50108/11, 15 april 2014)

Verzoeker, die beweert van Algerijnse nationaliteit te zijn, voert bij het Hof aan dat er geen compensatie is toegekend onder artikel 5 lid 5 EVRM na de nationale procedure over de rechtmatigheid van zijn plaatsing in vreemdelingendetentie. Verzoeker en de regering zijn tot een minnelijke schikking gekomen. Het Hof schrapt de zaak van de rol.

Franklin-Beentjes en CEFLU-Luz da Floresta (28167/07, 6 mei 2014)

In 1999 vond er een huiszoeking plaats bij eerste verzoekster, werkzaam bij tweede verzoeker, een kerkgenootschap, waarbij een tiental jerrycans in beslag zijn genomen. De jerrycans bevatten een vloeistof, gebruikt voor de drank aangeduid als ‘Santo Daime’ tijdens kerkelijke erediensten. De vloeistof bevatte echter het bij Opiumwet verboden middel DMT. Nadat de strafrechtelijke vervolging van eerste verzoekster was beëindigd wegens overschrijding van de redelijke termijn in de zin van artikel 6 EVRM, heeft zij een klaagschrift ingediend waarin zij verzocht om teruggave van de jerrycans, nu de ayahuasca wordt gebruikt voor religieuze vieringen. De inbeslagname zou daarmee in strijd zijn met artikel 9 EVRM. Deze inmenging werd echter als gerechtvaardigd beschouwd door het Gerechtshof Amsterdam en in tweede instantie de Hoge Raad, omdat het gebruik ervan gevaar kan opleveren voor de volksgezondheid. Verzoekers stellen derhalve dat er inbreuk is gemaakt op hun vrijheid van godsdienst in strijd met artikel 9 EVRM. Verzoekers beschouwen de vloeistof die gebruikt wordt als sacrament als een onmisbaar en essentieel onderdeel van hun godsdienstuitoefening. Ten slotte stellen verzoekers dat er sprake is van discriminatie omdat de Nederlandse autoriteiten niet optreden tegen andere religieuze entiteiten die alcoholische drank gebruiken in hun rituelen. Dit vormt volgens verzoekers een schending artikel 14 EVRM, in samenhang gelezen met artikel 9 EVRM.

| 19 |

Het Hof oordeelt dat het verbieden van DMT noodzakelijk wordt geacht in een democratische samenleving ter bescherming van de volksgezondheid. Daarnaast merkt het Hof op dat het middel niet alleen wordt verboden in de Opiumwet maar ook door bindende regels van internationaal recht. De klacht onder artikel 9 EVRM is dan ook ongegrond. Het Hof oordeelt dat de klacht onder artikel 14 EVRM eveneens ongegrond is, omdat het ritueel met ‘Santo Daime’ wezenlijk verschilt van de andere, toegestane religieuze rituelen met alcoholhoudende drank. Bovendien is alcohol niet verboden in de Opiumwet. Het Hof acht de overige klachten van verzoeker eveneens kennelijk ongegrond en verklaart het verzoekschrift niet-ontvankelijk.

Ndikumana (4714/06, 6 mei 2014)

Verzoeker, van Burundische nationaliteit, heeft in maart 2000 een asiilverzoek ingediend. Omdat verzoeker via Duitsland naar Nederland was gereisd, was de EU-Dublinverordening op verzoeker van toepassing. Het Nederlandse asielbeleid voorzorg op dat moment niet in de opvang van Dublinclaimanten.

Nadat op 23 maart 2000 was vastgesteld dat de EU-verordening op hem van toepassing was, is aan hem medegedeeld dat hij geen recht heeft op opvang. Verzoeker stelt dat hij hierna in Amsterdam op straat heeft geleefd. Op 19 april 2000 meldde verzoeker zich bij het aanmeldcentrum in Zevenaar waar hem eerst de toegang zou zijn geweigerd. Verzoeker stelt dat hij twee dagen later, pas na een zelfmoordpoging, werd toegelaten. In augustus 2000 heeft verzoeker een verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd verkregen en later voor onbepaalde tijd.

Verzoeker voert onder artikel 2 en 3 EVRM aan dat hij in de periode van 23 maart 2000 tot 21 april 2000 door de Nederlandse regering werd gedwongen te leven zonder voedsel, opvang en medische voorzieningen. Daarnaast stelt verzoeker dat hij niet op straat had hoeven leven als hij geen asiëlzoeker was geweest hetgeen een schending vormt van het verbod van discriminatie als bedoeld in artikel 14 EVRM.

| 20 |

Het Hof constateert dat in het jaar 2000 van regeringswege geen opvang werd geboden aan Dublinclaimanten. Op dat moment bestond nog de positieve verplichting hiertoe op grond van de Europese Opvangrichtlijn om basisbehoeften aan asiëlzoekers te verstrekken. Het Hof oordeelt dat verzoeker onvoldoende bewijs heeft aangedragen om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk die periode onafgebroken op straat heeft geleefd, hij het slachtoffer is geworden van lichamelijke en seksuele mishandeling en geprobeerd heeft om zelfmoord te plegen. Het Hof merkt daarnaast op dat verzoeker geen officiële middelen heeft gebruikt om opvang aan te vragen. De noodzaak van de opvang werd voor de autoriteiten pas duidelijk toen verzoeker zich op 19 april 2000 meldde bij het aanmeldcentrum. Aangezien de autoriteiten na twee nachten alsnog opvang hebben geboden, kan niet worden gesproken van totale onverschilligheid van de autoriteiten. Het aanbieden van opvang heeft voorkomen dat de situatie van verzoeker zou verergeren. Het Hof oordeelt de klacht onder artikel 3 EVRM dan ook ongegrond en ziet geen reden de klacht onder artikel 2 EVRM verder te onderzoeken. Nu er geen sprake is van enige verdragsschending, is ook de klacht onder artikel 14 EVRM ongegrond. Het Hof verklaart het verzoekschrift niet-ontvankelijk.

Abdullahi Ali (63931/12, 27 mei 2014)

Verzoekster, van Somalische nationaliteit, stelt bij het Hof dat zij en haar zoon bij overdracht aan Italië onder de EU-Dublinverordening een reëel risico lopen op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het Hof legt een voorlopige maatregel op, waardoor verzoekster en haar zoon niet mogen worden overgedragen.

Omdat verzoekster en haar zoon vrijwillig naar Italië wensen terug te keren en de klacht intrekken, schrapte het Hof de zaak van de rol en beëindigt de voorlopige maatregel.

Ahmed Omer (29240/13, 27 mei 2014)

Verzoeker, van Somalische nationaliteit, stelt bij het Hof dat hij bij terugkeer naar Somalië een reëel risico loopt op behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

Met het oog op de verslechtering van de veiligheidssituatie in Somalië, heeft verzoeker een nieuwe aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel ingediend. Nadat de verblijfsvergunning asiel is verleend, heeft verzoeker zijn klacht ingetrokken. Het Hof schrapte de zaak van de rol.

Anema-Kwinkelenberg en anderen (54749/13, 27 mei 2014)

Verzoekers zijn voormalige aandeelhouders en houders van achtergestelde (obligatie)leningen van *SNS Reaal N.V.* en *SNS Bank N.V.*, wier aandelen en achtergestelde leningen in februari 2013 zijn onteigend. De omstandigheden rondom de onteigening van de aandelen en achtergestelde leningen zijn terug te vinden in de hiervoor besproken zaak *Adorisio e.a. t. Nederland* (47315/13, 14 januari 2014).

De verzoekers stellen dat de procedure bij de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State, die betrekking had op de onteigening van hun aandelen en achtergestelde leningen, een schending oplevert van artikel 6 EVRM. Daarnaast voeren de verzoekers aan dat het niet toekennen van compensatie een schending van hun eigendomsrecht vormt op grond van artikel 1 Protocol 1 bij het EVRM.

Het Hof merkt op dat de benodigde informatie voor het indienen van het verzoekschrift, dat betrekking heeft op artikel 6 EVRM, te laat is ingediend en wijst de klacht zodoende af conform artikel 35 lid 1 en 4 EVRM.

Ten aanzien van de klacht betreffende het niet toekennen van compensatie (artikel 1 van Protocol 1 bij het EVRM) stelt het Hof dat de verzoekers de nationale rechtsmiddelen nog niet hebben uitgeput. Omdat de procedure met betrekking tot de schadeloosstelling nog loopt, verklaart het Hof ook deze klacht niet-ontvankelijk.

Berkvens en Berkvens (18485/14, 27 mei 2014)

A.L. Berkvens liet na zijn dood op 2 juli 2009 een landgoed na. Na zijn overlijden hoefde de eerste verzoekster als erfgenaam geen erfbelasting te betalen, maar de tweede verzoeker wel. Op 22 december 2009 deed de eerste verzoekster een gift aan de tweede verzoeker waarover laatstgenoemde schenkbelasting moest betalen. In beide gevallen was de successiefaciliteit met bijbehorende vrijstelling van belasting die geldt voor ondernemingen niet van toepassing. Verzoekers voeren aan dat er sprake is van discriminatie onder artikel 14 EVRM omdat de vrijstelling van belasting die normaal gesproken geldt voor het erven van ondernemingen met een waarde die oploopt tot één miljoen euro, niet gold voor hen. Onder de successiewet had deze vrijstelling wel moeten gelden, zo stellen zij.

Omdat de eerste verzoekster geen erfbelasting heeft moeten betalen, kan zij niet als slachtoffer worden gezien onder artikel 34 van het EVRM. Haar verzoek wordt afgewezen.

Hoewel de tweede verzoeker zich enkel beroept op artikel 14 EVRM, buigt het Hof zich ambtshalve ook over artikel 1 van Protocol 1 bij het EVRM en artikel 1 van Protocol 12 bij het EVRM, omdat artikel 14 EVRM niet als een op zichzelf staand recht kan worden beschouwd. Het is aan het Hof om te bepalen of er daadwerkelijk sprake is van ongeoorloofde discriminatie.

Het Hof meent dat een Staat met betrekking tot belastingen een ruime beoordelingsruimte heeft mits het verschil in behandeling van belastingplichtigen een legitiem doel dient en proportioneel is. Het Hof overweegt dat het verschil tussen de middelen van een onderneming en andere middelen als doel heeft de economie van een land te ondersteunen en daarmee een legitiem doel dient. De maatregel is daarnaast effectief om het genoemde doel te bewerkstelligen en er is daarom geen sprake van een disproportionele maatregel. Naar aanleiding hiervan is het verzoek kennelijk ongegrond en verklaart het Hof het verzoekschrift niet-ontvankelijk.

I.A. (76660/12, 27 mei 2014)

Verzoekster, van Somalische nationaliteit, beweert uit Somaliland te komen en tot de Issaq clan te behoren. Zij stelde te zijn gevlucht naar het zuiden van Somalië omdat zij tegen de wil van haar ouders met een man uit een andere clan was getrouwd. Het gezin zou in het zuiden op enig moment zijn bedreigd door een man uit een andere clan die met de dochter van verzoekster wilde trouwen. Nadat de zoon van verzoekster en haar schoon-

vader zijn omgekomen, is verzoekster naar Nederland gevlucht. Haar asielaanvraag werd afgewezen omdat, gelet op de vage verklaringen omtrent haar direct leefomgeving, niet aannemelijk is geworden dat zij gedurende twintig jaar in het zuiden van Somalië heeft gewoond en te zijn bedreigd. Verzoekster heeft in 2011 een herhaalde asielaanvraag ingediend waarin zij stelde dat de veiligheidssituatie in het zuiden van Somalië was verslechterd. Dit verzoek werd ook afgewezen omdat nog steeds niet geloofwaardig werd geacht dat verzoekster uit het zuiden van Somalië afkomstig was.

Verzoekster voert bij het Hof aan de afwijzing van haar verzoek om bescherming door de regering een schending is van artikel 1 EVRM. Daarnaast stelt verzoekster dat ze bij uitzetting naar Somalië een reëel risico loopt op behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM. Verder stelt verzoekster dat ze bij terugkeer zal moeten onderduiken wat in een schending van artikel 5 EVRM zal resulteren. Ten slotte stelt verzoekster dat haar, in strijd met artikel 13 EVRM, geen daadwerkelijk rechtsmiddel is geboden voor haar klacht onder artikel 3 EVRM.

| 23 |

Omdat er, volgens door de regering verstrekte informatie, op het moment van beoordeling door het Hof geen gedwongen uitzetting naar Somalië kan plaatsvinden, oordeelt het Hof dat er voor verzoekster thans geen risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM of dreigende schending van een van de andere artikelen. Omdat er geen uitzetting dreigt en het niet duidelijk is wanneer deze situatie zal veranderen, acht het Hof het niet opportuun de omstandigheden in Somalië nu te beoordelen omdat niet uitgesloten is dat de situatie gewijzigd is op het moment dat de regering de uitzetting ter hand kan nemen. Bovendien heeft verzoekster nationaal mogelijkheden om een toekomstige uitzetting aan te vechten, dan wel haar procedure bij het Hof te herstellen indien er geen nationale rechtsmiddelen beschikbaar voor haar zijn. Het Hof schrapte de zaak van de rol.

Jama Dubad (21262/13, 27 mei 2014)

Verzoeker, van Somalische nationaliteit, voert bij het Hof aan dat hij bij uitzetting naar Somalië een reëel risico loopt op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het Hof heeft op 28 maart 2013 bepaald dat de verzoeker niet mag worden uitgezet gedurende de procedure bij het Hof (Regel 39). Omdat verzoeker vrijwillig naar Somalië is teruggekeerd, schrapte het Hof de zaak van de rol en beëindigt de voorlopige maatregel.

Prak (3869/08, 27 mei 2014)

Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, voert onder artikel 5 lid 1 EVRM bij het Hof aan dat de verlenging van zijn TBS met dwangverpleging niet conform de procedure van de artikelen 5900 en 5900a Wetboek van Strafvordering is verlopen. Daarnaast stelt verzoeker dat de procedure niet met de noodzakelijke snelheid is afgehandeld en dat dit een schending vormt van artikel 5 lid 4 EVRM.

Nadat verzoeker en de regering tot een minnelijke schikking zijn gekomen, schrapte het Hof de zaak van de rol.

Stichting Ostade Blade (8406/06, 27 mei 2014)

Verzoekster, de uitgever van tijdschrift “Ravage”, publiceerde in 1996 een persbericht met de aankondiging dat de volgende dag een brief van het “Earth Liberation Front” zou worden gepubliceerd waarin deze de verantwoordelijkheid opeist voor een kort daarvoor gepleegde bomaanslag. Hierop is door de politie, onder leiding van een rechter-commissaris, een huiszoeking verricht in het pand van verzoekster om de brief te achterhalen. Voorafgaand aan de huiszoeking is één van de aanwezige redacteurs van het tijdschrift op de hoogte gebracht van het doel van de huiszoeking, waarop deze verklaarde dat noch de betreffende brief, noch de abonnee-databank in het pand aanwezig was. Besloten is om de huiszoeking door te laten gaan. Bij de huiszoeking heeft de politie computers en andere materialen in beslag genomen voor nader onderzoek. Toen de politie met de inbeslaggenomen goederen het pand wilde verlaten, bleek de deur te zijn afgesloten. De politie zag zich genoodzaakt de deur te forceren. Buiten trachtten medestanders van verzoekster, die het oneens waren met de huiszoeking, de inbeslaggenomen goederen van de politie af te nemen. Uiteindelijk heeft de politie de goederen meegenomen, onderzocht, en enige dagen later weer teruggebracht. Op bevel van de rechter-commissaris zijn de gemaakte kopieën van inbeslaggenomen documenten en bestanden toen vernietigd. Achteraf is gebleken dat de gezochte brief door verzoekster was vernietigd, maar dat de abonnee-databank aanwezig was op de computersystemen van verzoekster. Verzoekster heeft over de huiszoeking een klacht ingediend bij de civiele kamer van de rechtbank, waarin zij een schadevergoeding eiste voor materiële en immateriële schade geleden als gevolg van een inbreuk op haar vrijheid van meningsuiting, recht op privacy en het gelijkheidsbeginsel. De rechtbank wees de eisen af omdat de huiszoeking was gerechtvaardigd in het openbaar belang, namelijk het

achterhalen van de plegers van de bomaanslag. Verzoekster ging hiertegen in beroep en baseerde haar eisen nu op artikelen 10 (vrijheid van meningsuiting) en 8 (recht op privacy) EVRM. Het gerechtshof oordeelde dat verzoekster niet had bewezen dat de huiszoeking niet voldeed aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Bovendien had de redacteur niet kunnen bewijzen dat hij schade had geleden. Daarom verwierp het gerechtshof het beroep. In cassatie oordeelde de Hoge Raad dat het gerechtshof de bewijslast omtrent de subsidiariteit van de huiszoeking onterecht bij verzoekster had gelegd, niet voldoende had beredeneerd waarom de huiszoeking niet disproportioneel was en dat de klacht onder artikel 8 EVRM niet adequaat was behandeld. De Hoge Raad verwees de zaak door naar een ander gerechtshof. Dit hof oordeelde dat de huiszoeking conform de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit was voor zover deze gericht was op het onderzoek naar de plegers van de bomaanslag, maar vond dat de huiszoeking mede plaats had gevonden om een verband tussen de daders en verzoekers te onderzoeken. Dit was niet gespecificeerd in de gronden voor de huiszoeking. Daarom oordeelde het hof dat de huiszoeking met betrekking tot laatstgenoemd doel in strijd was met de artikelen 10 en 8 EVRM. Volgens het hof was verzoekster er echter niet in geslaagd om aan te tonen dat de Stichting geen schade had geleden wanneer de regering de huiszoeking beperkt zou hebben tot het eerstgenoemde doel. Het verzoek tot schadevergoeding werd daarom afgewezen. Verzoekster stelt bij het Hof dat de huiszoeking in strijd was met haar recht informatie te ontvangen en te verspreiden conform artikel 10 EVRM en dat het niet toekennen van een schadevergoeding door de nationale rechter in strijd was met haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel (artikel 13 EVRM).

Het Hof onderzoekt eerst of er sprake is van journalistieke bronbescherming, zoals ontwikkeld in de jurisprudentie. In dit geval wil de dader van meerdere bomaanslagen publiciteit krijgen door anoniem een brief te plaatsen in een tijdschrift. Journalistieke bronbescherming, zo stelt het Hof, dekt dergelijke situaties niet. Bovendien kon de vrijheid van meningsuiting in dit geval worden onderworpen aan beperkingen die door de wet waren voorzien en noodzakelijk waren om misdaad te voorkomen en de identiteit te achterhalen van een verdachte van meerdere bomaanslagen. Dit deel van het verzoek wordt dan ook kennelijk ongegrond verklaard door het Hof. Dit geldt ook voor het verzoek om schadevergoeding, omdat een nationale rechter de aanspraak op schadevergoeding reeds heeft beoordeeld. Dat de

uitkomst van die beoordeling niet gunstig was voor verzoekster wil niet zeggen dat haar geen daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking stond. Het Hof verklaart het verzoekschrift in zijn geheel niet-ontvankelijk.

Y.M. (71247/13, 27 mei 2014)

Verzoeker, van Somalische nationaliteit, voert bij het Hof aan dat hij bij uitzetting naar Somalië een reëel risico loopt op behandeling in strijd met de artikelen 2 en 3 EVRM.

Omdat verzoeker nadien een verblijfsvergunning is verleend op grond van het aangepaste asielbeleid ten aanzien van asielzoekers uit Somalië, schrapt het Hof de zaak van de rol.

G.M. (30900/14, 17 juni 2014)

Verzoekster, van Somalische nationaliteit, voert bij het Hof aan dat zij en haar minderjarige kinderen bij overdracht aan Italië onder de EU-Dublinverordening een reëel risico lopen op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het Hof heeft een voorlopige maatregel opgelegd om te voorkomen dat verzoekster zou worden uitgezet. Op 6 mei 2014 informeerde verzoekster het Hof dat de regering haar niet langer uit zou zetten omdat de termijn voor overdracht was verstreken. Verzoekster wenst haar klacht in te trekken. Het Hof ziet geen verdere redenen om de zaak te onderzoeken, schrapt de zaak van de rol en beëindigt de voorlopige maatregel.

| 26 |

Haji (30162/13, 24 juni 2014)

Verzoekster, van Somalische nationaliteit, stelt dat haar uitzetting en die van haar in Nederland geboren zoon naar Somalië een schending zouden vormen van artikelen 3 en 8 EVRM. Daarnaast voert zij aan dat er geen sprake is geweest van een effectief rechtsmiddel met betrekking tot haar klachten voor een nationale instantie (artikel 13 EVRM). De regering heeft verzoekster en haar zoon op 17 juni 2013 een verblijfsvergunning asiel verleend. Naar aanleiding hiervan heeft verzoekster haar verzoekschrift ingetrokken en schrapt het Hof de zaak van de rol.

Abdulkhadir Mohamed (20673/13), Abdullahi Ismael (32894/11), Hersi Dirye Faarah (18135/13), Husein Abuukar (30268/13), Mahamuud (17848/13) (1 juli 2014)

Verzoekers voeren aan dat terugkeer naar Somalië in strijd is met artikel 3 EVRM. Daarnaast stellen twee verzoekers (Mahamuud en Husein Abuukar) dat sprake is van schending van artikel 2 EVRM. Een andere verzoeker

(Abdulkhadir Mohamed) stelt tevens dat er geen sprake is geweest van een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie (artikel 13 EVRM). Aangezien er in de eerste helft van 2014 vanuit Nederland geen gedwongen uitzettingen naar enig deel van Somalië mogelijk zijn en de situatie in de nabije toekomst niet lijkt te veranderen, dreigt er op het moment van beoordeling geen schending van artikel 3 EVRM of één van de andere ingeroepen artikelen. Het Hof ziet geen noodzaak om de zaken te behandelen. Wanneer uitzetting wel aan de orde is, kunnen de verzoekers zich wenden tot nationale rechtsmiddelen of het verzoek bij het Hof herstellen. Het Hof schrapt de zaken van alle verzoekers van de rol.

Munyaneza en Bajyanama (45225/12, 1 juli 2014)

De eerste verzoeker, van Rwandese nationaliteit, en de tweede verzoekster, van Nederlandse nationaliteit, stellen dat de eerste verzoeker, door de afwijzing van zijn verzoek tot verblijfsvergunning niet de mogelijkheid krijgt tot het uitoefenen van zijn gezinsleven in strijd met artikel 8 EVRM. De regering heeft de eerste verzoeker, op grond van een nieuwe aanvraag een verblijfsvergunning regulier verstrekt. Naar aanleiding hiervan hebben verzoekers hun klacht ingetrokken en schrapt het Hof de zaak van de rol.

| 27 |

Hersi Jama (20010/13), Jiamile (29664/13), Mahamed Ahmed (70517/11), Rage (29841/10) (1 juli 2014)

Verzoekers voeren aan dat hun uitzetting naar Somalië, na afwijzing van verzoek tot verblijf in Nederland, in strijd is met artikel 3 EVRM. Daarnaast stelt een verzoeker (Mahamed Ahmed) dat sprake is van schending van de artikelen 1, 2 en 5 van het EVRM. Een andere verzoeker (Rage) voert aan dat er geen sprake was geweest van een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie (artikel 13 EVRM). In alle vier de gevallen is een voorlopige maatregel (Regel 39) opgelegd strekkende dat verzoekers gedurende hun procedure voor het Hof niet naar Somalië mogen worden uitgezet. Aangezien er in de eerste helft van 2014 vanuit Nederland geen gedwongen uitzettingen naar enig deel van Somalië mogelijk zijn en de situatie in de nabije toekomst niet lijkt te veranderen, dreigt er op dit moment geen schending van artikel 3 EVRM en ziet het Hof geen noodzaak om de zaak te behandelen. Wanneer uitzetting wel aan de orde is, kunnen de verzoekers zich wenden tot nationale rechtsmiddelen of het verzoek bij het Hof herstellen. Het Hof schrapt de zaken van alle verzoekers van de rol en beëindigt de voorlopige maatregelen.

Emmanuel (14117/14, 23 september 2014)

Verzoekster, van Nigeriaanse nationaliteit, heeft een verblijfsvergunning aangevraagd om bij haar vier kinderen in Nederland te kunnen zijn.

De vergunning werd afgewezen. Verzoekster stelt voor het Hof dat de onthouding van een verblijfsvergunning strijdig is met artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven).

Nu aan verzoekster in mei 2014 alsnog een verblijfsvergunning is verleend, schrapt het Hof de zaak van de rol conform artikel 37 lid 1 sub a EVRM.

Stolk (63072/10, 7 oktober 2014)

Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, was sinds 2003 in dienst bij zijn werkgever. In 2010 verzocht de werkgever het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV) om een ontslagvergunning, zodat de arbeidsovereenkomst met verzoeker eenzijdig kon worden opgezegd. Het UWV verleende ontslagvergunning aan de werkgever en verzoeker werd vervolgd door zijn werkgever ontslagen.

| 28 | Tegen het besluit van het UWV om toestemming te verlenen tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst staat geen rechtsmiddel open. Derhalve diende verzoeker een klacht in bij het Hof waarin hij stelde dat de procedure bij het UWV een schending oplevert van artikel 6 EVRM (recht op een eerlijk proces). Tegen het daadwerkelijke ontslag kwam verzoeker in verweer bij de Nederlandse rechter op grond van artikel 7:681 BW (een kennelijk onredelijk ontslag) en artikel 7:682 BW (herstel van de dienstbetrekking).

Het Hof stelt vast dat de procedure bij het UWV niet is gericht op het vaststellen van burgerlijke rechten of verplichtingen van de werknemer, maar dat verzoeker zich wel kan beroepen op artikel 6 EVRM met betrekking tot het daadwerkelijke ontslag dat heeft plaatsgevonden als gevolg van de toestemming van het UWV. Voorts stelt het Hof vast dat verzoeker een procedure onder nationaal recht is gestart, maar dat hij geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid van hoger beroep. Verzoeker heeft hiervoor als reden gegeven dat hoger beroep niet had kunnen resulteren in de door hem beoogde uitkomst: herstel in zijn functie. Het Hof concludeert dat het feit dat hoger beroep niet tot een gewenste uitkomst leidt niet betekent dat er reeds om die reden geen effectief rechtsmiddel beschikbaar is. Het Hof wijst erop dat het niet zijn taak is om via interpretatie van artikel 6, eerste lid EVRM burgerlijke rechten en plichten te creëren, waarvoor geen basis is in het recht van de lidstaat. Nu verzoeker niet alle nationale rechtsmiddelen

heeft uitgeput, verklaart het Hof het verzoek niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 1 en lid 4 EVRM.

Öztürk (30894/09, 14 oktober 2014)

Verzoeker, van Turkse nationaliteit, is sinds 1999 gedetineerd. In 2007 werd verzoeker overgeplaatst naar de gevangenis “Dordtse Poorten” te Dordrecht. Deze instelling werd in datzelfde jaar geïnformeerd door de Dienst Justitiële Inrichtingen van het Ministerie van Justitie betreffende een project over biometrische data. Dit project betrof een eenmalige inhaalslag ter vaststelling van de identiteit van alle gedetineerden nadat sprake bleek te zijn van persoonsverwisselingen. Hieromtrent werd verzoeker verzocht zijn vingerafdrukken en een digitale pasfoto af te staan. Uit vrees voor landelijke en onbepaalde opslag en het feit dat verzoeker deze gegevens al had afgestaan ten tijde van zijn inschrijving bij de instelling, weigerde verzoeker zijn gegevens af te staan. Dit leidde tot straf van eenzame opsluiting voor drie dagen. Hiertegen ging verzoeker in beklag. Na een tweede straf wegens het weigeren tot medewerking en het dreigen met melding van de weigering aan het Openbaar Ministerie stond verzoeker zijn vingerafdrukken en digitale foto af. Verzoeker voert bij het Hof aan dat de verplichting tot afstaan en opslaan van DNA-gegevens in een nationale databank strijdig is met artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privé-, familie en gezinsleven).

| 29 |

Het Hof stelt dat in de onderhavige zaak de bewijslast over de wijze waarop biometrische data worden opgeslagen bij de regering, en niet bij verzoeker, ligt. De regering bewijst dat de DNA-gegevens uitsluitend eenmalig zijn gebruikt om de identiteit van verzoeker te verifiëren. Het DNA-materiaal is vervolgens vernietigd en nooit opgeslagen in een nationale databank. De klacht wordt als zijnde kennelijk ongegrond afgewezen op grond van artikel 35 lid 3 sub a en lid 4 EVRM en het verzoekschrift wordt niet-ontvankelijk verklaard.

Wiesman (49111/08, 4 november 2014)

Verzoeker, van Nederlandse nationaliteit, werd op 8 juli 2005 opgepakt door de politie. Verzoeker was onder invloed van drugs en vormde volgens de politie een gevaar voor zichzelf en zijn omgeving. Bij zijn aanhouding moesten de politieagenten de nodige dwang uitoefenen. Verzoeker is onderzocht door een dokter die verklaarde dat hij in hechtenis kon worden genomen. Na een half uur in hechtenis werd verzoeker overgebracht naar

het ziekenhuis omdat zijn schouder uit de kom leek te zijn. Na medisch handelen gericht op het stabiliseren van de schouder, wees röntgen echter uit dat de schouder was gebroken. Als gevolg werd op 19 juli 2005 in een ander ziekenhuis een schouderprothese aangebracht. Dit leidde tot een verlies van functionele capaciteit van de linkerschouder. Verzoeker diende een klacht in tegen de politie en stelde dat de handelingen verricht tijdens zijn arrestatie de oorzaak zijn van zijn fysieke klachten. Het Openbaar Ministerie (OM) besloot om niet tot vervolging over te gaan. Het gerechtshof Arnhem wees de klacht van verzoeker betreffende het niet vervolgen door het OM af.

Verzoeker stelt voor het Hof dat er geen gedegen onderzoek is gedaan naar de beweerde mishandeling door de politie, in strijd met artikel 8 EVRM (recht op eerbiediging van privé-leven). Het Hof acht het geschikter om de klacht van verzoeker te toetsen aan de procedurele verplichting van Nederland onder artikel 3 EVRM (verbod van onmenselijke of vernederende behandeling). Het lukte partijen niet om tot een schikking te komen. In een eenzijdige verklaring erkent de regering dat het onderzoek naar de klacht van verzoeker naar aanleiding van zijn arrestatie en detentie niet aan de voorwaarden van een effectief onderzoek, die voortvloeien uit de procedurele verplichting van artikel 3 EVRM, voldeed en kent verzoeker een schadevergoeding toe. Verzoeker laat hierop weten dat hij niet tevreden is met de voorwaarden van de verklaring. Betreffende het uitvoeren van een gedegen onderzoek acht het Hof de verklaring en de geboden schadevergoeding voldoende en schrapte het verzoekschrift gedeeltelijk van de rol ex artikel 37 lid 1 sub c EVRM.

Ten aanzien van een eventuele materiële schending van artikel 3 EVRM concludeert het Hof dat er onvoldoende causaal verband is aangetoond tussen het handelen van de politie en de fysieke klachten van verzoeker. Dientengevolge verklaart het Hof dit deel van het verzoekschrift niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 sub a en lid 4 EVRM.

Ahachak (40060/13), Janssen (53189/13), Van Akerlaken (67732/13) en Wehelie (70992/13) (13 november 2014)

Verzoekers, van Marokkaanse, Nederlandse en Somalische nationaliteit, zijn allen veroordeeld tot terbeschikkingstelling met dwangverpleging. In alle gevallen is de duur van de TBS-maatregel meerdere malen verlengd, waardoor de toepasselijke maximale periode van vier jaar werd overschreden. Op grond van artikel 38e lid 1 Wetboek van Strafrecht jo. artikel 359 lid 7

Wetboek van Strafvordering mag de termijn van vier jaar alleen overschreden worden indien er sprake is van “een misdrijf dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen” ofwel een geweldsmisdrijf. Verzoekers stellen bij het Hof dat het besluit tot verlenging van de TBS-maatregel schending van artikel 5 lid 1 EVRM vormt. De rechterlijke instanties hebben onvoldoende gemotiveerd waarom verlenging van de TBS-maatregel tot boven de vier jaar noodzakelijk was vanwege “een misdrijf dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen”. Verzoekster Wehelie stelt bovendien dat haar TBS-periode in strijd was met artikel 7 lid 1 EVRM (geen straf zonder wet) en artikel 3 EVRM (verbod van foltering).

Het Hof oordeelt dat, anders dan in de zaak *Van der Velden tegen Nederland* (21203/10), de verzoekschriften niet binnen zes maanden na de datum van de definitieve nationale beslissing zijn ingediend. In casu was de definitieve beslissing de beslissing waarbij de TBS-maatregelen werden verlengd en daarbij voor het eerst de termijn van vier jaar werd overschreden. Daarom verklaart het Hof de verzoekschriften niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 1 en lid 4 EVRM. Ten aanzien van de overige klachten stelt het Hof dat er onvoldoende bewijs is om aan te nemen dat er een schending is van artikel 7 lid 1 EVRM en artikel 3 EVRM. Deze klachten worden door het Hof kennelijk ongegrond verklaard en afgewezen op grond van artikel 35 lid 3 sub a en lid 4 EVRM.

| 31 |

H. (978/09) en J. (992/09) (13 november 2014)

Verzoekers, van Afghaanse nationaliteit, hebben aanvragen ingediend voor toelating als vluchteling en vervolgens om verlenging van een vergunning tot verblijf. De verzoeken zijn afgewezen, omdat er redenen waren om te veronderstellen dat verzoekers zich in hun functie bij de Afghaanse veiligheidsdienst schuldig hadden gemaakt aan oorlogsmisdrijven en misdrijven tegen de menselijkheid (artikel 1F van het VN vluchtelingenverdrag). De toenmalige staatssecretaris van Justitie heeft aan de Tweede Kamer medegedeeld dat Nederland moreel verplicht is om het Openbaar Ministerie in kennis te stellen van alle aanvragen die op grond van de bovengenoemde gronden zijn afgewezen. Als gevolg werd tegen beide verzoekers een strafrechtelijke procedure aangespannen. Beide verzoekers werden veroordeeld tot een gevangenisstraf.

Verzoekers voeren bij het Hof aan dat de regering in strijd heeft gehandeld met artikel 6 lid 1 EVRM (recht op een eerlijk proces) evenals met het in artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op privacy, door in de strafrechtelijke procedure gebruik te maken van verklaringen uit de asielprocedure. Verzoeker H. stelt ook dat zijn rechten onder artikel 6 lid 3 sub d EVRM geschonden zijn, nu zijn veroordeling gebaseerd was op een getuige die de verdediging niet heeft kunnen horen. Vanwege het verwante feitencomplex heeft het Hof besloten de twee zaken samen te voegen.

Het Hof overweegt dat internationaal recht in sommige gevallen een verplichting oplegt tot het instellen van vervolging indien daar voldoende aanleiding toe is. Het is niet aan het Hof om onder artikel 6 EVRM te oordelen over het besluit tot vervolging. Het Hof merkt op dat waar Nederland partij is bij de relevante verdragen, zoals de verdragen van Genève en het Verdrag tegen foltering, het genoodzaakt is om een strafrechtelijke procedure tegen de verzoekers aan te spannen. Het Hof concludeert dat verklaringen in de asielprocedure ook door andere overheidsinstanties bij uitoefening van hun bevoegdheid gebruikt mogen worden. De vertrouwelijkheid van de asielprocedure staat daar niet aan in de weg. Gezien het feit dat verzoekers het recht tot zwijgen hadden in de asielprocedure en zij niet zijn verleid tot het bekennen van schuld verklaart het Hof de klacht tot een schending van artikel 6 EVRM kennelijk ongegrond en niet-ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 sub a en lid 4 EVRM. Ook de klachten met betrekking tot een schending van artikel 8 en artikel 6 lid 3 sub d EVRM acht het Hof kennelijk ongegrond, aangezien schending daarvan nergens uit blijkt. De verzoekschriften worden niet-ontvankelijk verklaard.

| 32 |

V. (60345/13), Elgouille (66982/13) en Kuiters (79970/13) (2 december 2014)

Verzoekers, allen van Nederlandse nationaliteit, hebben een maatregel tot terbeschikkingstelling opgelegd gekregen. In alle drie de gevallen wordt de maatregel meermaals verlengd, waarbij de totale tijdsduur van de maatregelen een termijn van vier jaar overschrijdt. Op grond van artikel 38e lid 1 Wetboek van Strafrecht jo. artikel 359 lid 7 Wetboek van Strafvordering mag de termijn van vier jaar alleen overschreden worden indien er sprake is van “een misdrijf dat gericht is tegen of gevaar veroorzaakt voor de onaantastbaarheid van het lichaam van een of meer personen” ofwel een geweldsmisdrijf. Verzoekers stellen dat de verlenging van de TBS-maatregelen een schending is van artikel 5 lid 1 EVRM (recht op vrijheid en veiligheid).

De klacht wordt beperkt tot de vraag of de gevolgde procedure overeenkomstig is met een wettelijk voorgeschreven procedure uit artikel 359 lid 7 Wetboek van Strafvordering. De verzoekers stellen dat hun vonnissen niet specificeren dat zij zijn veroordeeld voor een geweldsmisdrijf. Hierbij wordt verwezen naar de Van der Velden-jurisprudentie van het Hof, waarin het Hof heeft geoordeeld dat een ongelimiteerde voortdurende terbeschikkingstelling uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd. In reactie hierop heeft de Hoge Raad in 2013 een arrest gewezen (LJN BY8434).

De Hoge Raad stelt dat wanneer de opleggingsrechter in zijn motivering niet letterlijk vermeldt dat de TBS is opgelegd voor een geweldsmisdrijf, dit niet betekent dat de maatregel niet meer voor verlenging vatbaar is. Als op basis van de overige inhoud van het vonnis evident sprake is van een geweldsmisdrijf, kan niet worden gezegd dat de verlenging van de TBS-maatregel na vier jaar niet voorzienbaar was. Het Hof neemt deze redenering over en concludeert dat in alle drie de gevallen er geen twijfel was dat verzoekers waren veroordeeld voor een geweldsmisdrijf. Het was daarom duidelijk dat er geen maximumtermijn aan de terbeschikkingstelling was verbonden. Het Hof concludeert dat in alle gevallen sprake was van verlenging overeenkomstig met een wettelijk voorgeschreven procedure. Het Hof verklaart de verzoeken niet ontvankelijk op grond van artikel 35 lid 3 sub a en lid 4 EVRM.

| 33 |

Anroerend Goed Maatschappij De Linde Groesbeek B.V. e.a. (19165/11, 16 december 2014)

Verzoekers stellen dat door de lange duur van de gerechtelijke procedures over de stukken grond de redelijke termijn van artikel 6 EVRM is geschonden. Het Hof neemt nota van een minnelijke schikking tussen de verzoekers en de regering. Om deze reden schrapt het Hof de zaak van de rol.

Nederland als interveniërende partij:

Tarakhel tegen Zwitserland (29217/12, 4 november 2014, Grote Kamer)

De zaak ziet op de leden van een Afghaans gezin, bestaande uit de beide ouders en zes minderjarige kinderen, die op grond van de EU-Dublinverordening vanuit Zwitserland zouden worden overgedragen aan Italië, het land waar zij, op het jongste gezinslid na, Europa voor het eerst binnen kwamen. Verzoekers stellen dat een gedwongen terugkeer naar Italië, zonder individuele garanties met betrekking tot hun behandeling,

een schending vormt van artikel 3 EVRM (verbod van foltering en onmenselijke behandeling). Dit voornamelijk in verband met de slechte opvangvoorzieningen en leefomstandigheden voor asielzoekers in Italië, waardoor zij het risico lopen te worden blootgesteld aan onmenselijke behandeling. Volgens verzoekers hebben de Zwitserse autoriteiten dit risico onvoldoende getoetst en hebben zij bovendien onvoldoende rekening gehouden met het belang van het gezin, wat strijdig is met artikel 8 EVRM (recht op eerbieding van privé- familie- en gezinsleven) en artikel 13 EVRM (recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel). Waar de Hofuitspraak alleen juridisch bindend is voor Zwitserland gaat het hier, naar verwachting, om een *leading judgment* en zullen andere Europese landen dan ook in overeenstemming handelen met deze jurisprudentie. Vanwege het evidente belang van de uitkomst in het onderhavige geschil voor het Europees asielbeleid besloot onder meer Nederland te interveniëren.

| 34 |

Het Hof overweegt dat er sprake is van tekortkomingen in de opvang voor asielzoekers in Italië, zoals een gebrek aan opvangplekken, overvolle faciliteiten en ongezonde en gewelddadige omstandigheden. Het Hof benadrukt echter dat de situatie in Italië niet vergelijkbaar is met die in Griekenland, zoals vastgesteld in de *M.S.S.-uitspraak* (21/11/2011; nr. 30696/09), waarna Dublinoverdrachten aan Griekenland door andere lidstaten werden opgeschort. Onderhavige zaak behoeft dan ook een andere benadering. Voorts overweegt het Hof dat asielzoekers, als kwetsbare groep, bijzondere bescherming verdienen. Met name asielzoekende minderjarigen worden gezien als bijzonder kwetsbaar, ook als ze in het gezelschap van hun ouders verkeren. Het Hof concludeert dat, gelet op de situatie dat in Italië niet voor alle asielzoekers opvangplekken voorhanden zijn en de kans bestaat dat een asielzoeker opgevangen wordt in een opvangcentrum waar de omstandigheden slecht zijn, de Zwitserse autoriteiten vooraf individuele garanties hadden dienen te krijgen van Italië dat verzoekers terecht komen in een omgeving die bij de leeftijd van hun kinderen past en dat het gezin bijeen blijft. De overdracht van verzoekers naar Italië zou in strijd kunnen zijn met artikel 3 EVRM als deze individuele garanties ontbreken. De overige klachten worden door het Hof niet-ontvankelijk verklaard.

Met hun *dissenting opinion* komen de Andorraanse, Zweedse en Monegaskische rechters tot een andere conclusie. Zij zijn van oordeel dat de leefomstandigheden van verzoekers in Italië niet de hoge drempel haalt om schending van artikel 3 EVRM aan te nemen. Gezien de feiten kan niet worden aangetoond

dat in Italië een concreet risico op onmenselijke behandeling van verzoekers bestaat. Daarbij is er onduidelijkheid over het criterium van kwetsbaarheid. De vraag rijst of individuele garanties voorafgaand aan de overdracht alleen moeten worden gevraagd voor families met kinderen of voor alle (kwetsbare) asielzoekers.

Europees Comité voor Sociale Rechten²

Conference of European Churches (CEC) (90/2013, 1 juli 2014)

De klacht van de CEC ziet erop dat onrechtmatig verblijvende personen in Nederland op grond van de Koppelingswetgeving uitgesloten zijn van het recht op voedsel, kleding of opvang. De CEC stelt dat de Nederlandse wet- en regelgeving in strijd is met artikel 13, lid 4 ESH (recht op sociale en medische bijstand) en artikel 31, lid 2 ESH (recht op opvang) doordat geen voedsel, kleding en onderdak wordt geboden aan uitgeprocedeerde vreemdelingen.

Nadat het ECSR op 25 oktober 2013 de regering had verzocht om onmiddellijke maatregelen te nemen ter voorkoming van ernstige, onherstelbare schade aan de integriteit van personen die zich in een onmiddellijk gevaar van nood bevinden (waarbij het ECSR niet verzocht om de toepassing van het koppelingsbeginsel op te schorten), komt het in zijn definitieve rapport tot de conclusie dat beide genoemde artikelen uit het ESH zijn geschonden. Het ECSR volgt niet het standpunt van de regering dat illegaal verblijvende vreemdelingen op grond van de Annex bij het ESH expliciet zijn uitgesloten van de personele reikwijdte van het Handvest. De desbetreffende bepaling van het Handvest, aldus het ECSR, dient niet zodanig te worden uitgelegd wanneer de menselijke waardigheid in het geding is. Daarvan is sprake wanneer het gaat om toegang tot noodvoorzieningen als voeding, kleding en onderdak. Het ECSR concludeert vervolgens dat de noodvoorzieningen niet afhankelijk mogen zijn van bijvoorbeeld medewerking aan uitzetting. Het rapport is conform het Handvest toegezonden aan het Comité van Ministers van de Raad van Europa. Het Comité van Ministers sluit de procedure af door middel van de aanneming van een resolutie met aanbevelingen aan de regering.

| 35 |

² Het Europees Comité voor Sociale Rechten (ECSR) is het toezichthoudend verdragsorgaan van het Europees Sociaal Handvest. Onder meer behandelt het Comité collectieve klachten van geregistreerde organisaties en publiceert het daarover rapporten.

*European Federation of National Organisations working with the Homeless (FEANTSA)
(86/2012, 2 juli 2014)*

De klacht betreft de toegankelijkheid, doorstroom en kwaliteit van de maatschappelijke opvang van daklozen. In het bijzonder wordt gesteld dat het hanteren van de eis van regionale binding om toegang te krijgen tot de opvang leidt tot uitsluiting van daklozen voor opvang strijdig is met een groot aantal bepalingen van het ESH.

Op 25 oktober 2013 verzocht het ECSR de regering om onmiddellijke maatregelen te nemen ter voorkoming van ernstige, onherstelbare schade aan de integriteit van personen die zich in een onmiddellijk gevaar van nood bevinden. Op dezelfde datum besloot het ECSR niet in te gaan op het verzoek van de regering om behandeling van de zaak op te beëindigen of op te schorten. Om dat laatste was verzocht nu op basis van een landelijk uitgevoerd onderzoek reeds door de staatssecretaris van VWS was onderkend dat de wettelijk vastgelegde landelijke toegankelijkheid van de maatschappelijke opvang in de praktijk niet was geborgd en het beleid dus verbetering behoeft en daartoe maatregelen waren aangekondigd.

De regering was van mening dat onder die omstandigheden het oordeel van een internationaal orgaan ongepast dan wel prematuur zou zijn.

In zijn definitieve rapport komt het ECSR tot de conclusie dat de artikelen 13 (recht op sociale en geneeskundige bijstand), 19 (recht van migrerende werknemers en hun gezinnen op bescherming en bijstand), 30 (recht op bescherming tegen armoede en sociale uitsluiting) en 31 (recht op huisvesting) zijn geschonden, doordat de Wet maatschappelijke ondersteuning onvoldoende garandeert dat genoemde rechten ook daadwerkelijk beschikbaar en van voldoende kwaliteit zijn voor een ieder die behoeftig is. Ten aanzien van de artikelen 13 en 31 concludeert het ECSR dat deze evenzeer van toepassing zijn op illegaal in Nederland verblijvende daklozen. In een partly dissenting opinion stelt het lid Jimena Quesada, tevens voorzitter van het ECSR, dat dat laatste wat hem betreft evenzeer heeft te gelden voor artikel 30.

Het rapport is conform het Handvest toegezonden aan het Comité van Ministers van de Raad van Europa. Het Comité van Ministers sluit de procedure af door middel van de aanneming van een resolutie met aanbeveling.

Comité van Ministers³

Brand (48865/99, 11 mei 2004), Morsink (49902/99, 11 mei 2004) en Nelissen (6051/07, 5 april 2011)

In alle drie genoemde zaken heeft het Hof geoordeeld dat artikel 5 lid 1 EVRM was geschonden, omdat verzoekers na het uitzitten van hun gevangenisstraf te lang moesten wachten alvorens zij geplaatst konden worden in een tbs-kliniek (zogenaamde passantentermijn). Op 25 november 2014 is een gezamenlijk Action Report aan het Comité gezonden. Hierin is het Comité geïnformeerd dat de Hoge Raad bij uitspraak van 21 december 2007 heeft geoordeeld dat een passantentermijn die langer duurt dan vier maanden onrechtmatig is. Er is vastgelegd dat schadevergoeding wordt geboden indien de passantentermijn langer duurt dan toegestaan. Inmiddels is het aantal beschikbare plekken in tbs-klinieken uitgebreid en is de wachttijd teruggebracht tot gemiddeld 100 dagen. Het comité heeft 17 december 2014 geoordeeld dat hiermee toekomstige schendingen voorkomen kunnen worden en heeft een Final Resolution aangenomen waarmee deze zaken zijn afgesloten.

| 37 |

G.R. (22251/07, 10 januari 2012)

Het Hof heeft geoordeeld dat in deze zaak artikel 13 EVRM, verband houdend met artikel 8 EVRM was geschonden, omdat geweigerd is om verzoeker vrij te stellen van het betalen van administratieve leges voor de aanvraag van een verblijfsvergunning en van hem ten onrechte aanvullend bewijs is gevraagd om zijn betalingsonmacht aan te tonen. Op 25 november 2014 is een Action Report naar het Comité gezonden. Het Comité is geïnformeerd dat de verzoeker alsnog is vrijgesteld van het betalen van de administratieve leges en dat de wettelijke bepalingen terzake zijn aangepast. Vreemdelingen die de leges niet kunnen betalen en een beroep doen op artikel 8 EVRM, kunnen worden vrijgesteld van betaling van de leges. Dit vergt een individuele beoordeling, waarbij individuele feiten en omstandigheden worden meegewogen. Het comité heeft 17 december 2014 geoordeeld dat hiermee toekomstige schendingen voorkomen kunnen worden en heeft een Final Resolution aangenomen waarmee deze zaak is afgesloten.

³ Het Comité van Ministers van de Raad van Europa houdt op grond van artikel 46, tweede lid, van het EVRM toezicht op de tenuitvoerlegging van veroordelende Hofuitspraken. Op grond van artikel 39, vierde lid, EVRM geldt dezelfde bevoegdheid ten aanzien van beslissingen waarmee minnelijke schikkingen worden vastgesteld. Hier wordt verslag gedaan van door de regering in 2014 genomen maatregelen tot tenuitvoerlegging van Hofuitspraken tegen Nederland uit voorgaande jaren, die op de agenda staan van het Comité.

Verdragscomités

van de Verenigde Naties

Mensenrechtencomité

Gert Jan Timmer (2097/2011, 24 juli 2014)

Verzoeker is door de politierechter veroordeeld tot betaling van € 220,- wegens gebruik van geweld tegen een politiefunctionaris en het weigeren zichzelf te identificeren. In het kader van het verlostelsel voor beroep in bagatelzaken oordeelde het gerechtshof dat verzoekers beroep niet zou worden behandeld. Verzoeker stelt dat artikel 14 lid 5 van het Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten is geschonden, nu hij wegens een gebrek aan een schriftelijk gemotiveerd vonnis van de politierechter werd belemmerd bij de indiening van zijn beroep en nu hem de mogelijkheid tot beroep is onthouden. Daarnaast stelt verzoeker dat het artikel geschonden is, nu er, mede wegens het gebrek van een schriftelijk gemotiveerd vonnis, geen inhoudelijke toetsing heeft plaats gevonden naar aanleiding van zijn beroepsaanvraag.

Op 13 maart 2012 laat de regering het Mensenrechtencomité weten dat zij – indachtig de zienswijze van het Comité in de zaak *Mennen tegen Nederland* (1797/2008, 27 juli 2010) – erkent dat een schending van artikel 14 lid 5 IVBPR is opgetreden. De regering verklaart zich bereid verzoeker een bedrag van € 1.000 als compensatie te betalen, alsmede zijn kosten in de procedure voor het Comité te vergoeden. Verzoeker is echter van mening dat de compensatie geen effectief rechtsmiddel is, nu het niet voorziet in een mogelijkheid tot beroep en herstel van zijn reputatie. Het Comité gaat daarin mee en constateert dat inderdaad een schending van genoemde bepaling heeft plaatsgevonden. Het Comité is van oordeel dat verzoeker alsnog een effectief rechtsmiddel of andere adequate voorziening dient te worden geboden en dat de regering de wetgeving dient aan te passen teneinde herhaling van de situatie te voorkomen.

| 39 |

Comité voor de Uitbanning van Discriminatie van Vrouwen

Elisabeth de Blok e.a. (36/2012, 19 maart 2014)

Verzoeksters, allen werkzaam als zelfstandigen, zijn in de periode tussen 2004 en 2008 bevallen. De Wet arbeidsongeschiktheidsverzekering zelfstandigen (WAZ) bood tot 1 augustus 2004 een verplichte publieke verzekering tegen inkomensderving bij arbeidsongeschiktheid, alsmede zwangerschap en bevalling. Op 1 augustus 2004 is de toegang tot de WAZ voor nieuwe gevallen beëindigd, onder meer vanwege een gebrek aan

draagvlak. Zelfstandigen konden zich particulier verzekeren. In juni 2008 is voor zelfstandigen een nieuwe publieke regeling voor inkomensderving bij zwangerschap en bevalling tot stand gebracht. Verzoeksters stellen dat in het ontbreken van een publieke regeling voor zelfstandigen in de periode 2004-2008 een schending is gelegen van artikel 11, lid 2, aanhef en onder b, van het VN- Vrouwenverdrag. Dit artikel verplicht tot het nemen van passende maatregelen om discriminatie in de werksfeer op grond van moederschap te voorkomen, onder meer door vergoeding van zwangerschapsverlof.

Het VN-Comité voor de Uitbanning van Discriminatie van Vrouwen (CEDAW) is van oordeel dat het afschaffen van een regeling voor vrouwelijke zelfstandigen, temeer nu de nieuwe regeling geen terugwerkende kracht heeft gekregen, een schending oplevert van artikel 11, lid 2, aanhef en onder b van het Verdrag. Door de afschaffing werden zwangere vrouwen direct nadelig getroffen en er is daarom sprake van directe discriminatie op grond van geslacht. Het CEDAW doet de aanbeveling aan de regering om verzoeksters compensatie te bieden, evenals aan alle personen in gelijke omstandigheden.

| 40 |

Op 15 september heeft de regering in zijn reactie aan het CEDAW gemotiveerd laten weten de aanbevelingen niet te zullen opvolgen. De belangrijkste argumenten van de regering zijn dat artikel 11 van het Verdrag, zoals nadrukkelijk blijkt uit de bewoordingen, alleen bedoeld is voor situaties van werknemerschap en dat overigens, zeker in een situatie waarin er geen draagvlak is voor een publiek verzekering, niet alleen een publieke regeling als passende maatregel in de zin van deze bepaling is te beschouwen.

Overige ontwikkelingen⁴

Raad van Europa⁵

Hervormingen EVRM-toezichtstelsysteem

De Brighton-Verklaring heeft een nieuwe impuls gegeven aan de hervorming en vermindering van de werklast van het EHRM. De Protocolen 15 en 16 bij het EVRM, waarin een aantal voornemens uit de Verklaring van Brighton zijn uitgewerkt, zijn in 2014 voor goedkeuring aan de Tweede Kamer gezonden. De verklaring ziet ook op de bevordering van de dialoog met het EHRM, met name op het vlak van procedurele kwesties. Dit heeft er in 2014 toe geleid dat een werkgroep voorstellen heeft uitgewerkt voor consultatie van regeringsagenten/experts bij het aannemen van wijzigingen van het procedurereglement van het EHRM.

Tevens is in 2014 een werkgroep onder Nederlands voorzitterschap van start gegaan die belast is met het doen van voorstellen voor de toekomst van het Hof op de langere termijn. Dit werk wordt in 2015 voortgezet.

Toetreding EU tot EVRM

Op 18 december bracht het Hof van Justitie van de Europese Unie zijn langverwachte advies (2/13) uit over het ontwerpverdrag inzake toetreding van de EU tot het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Met toetreding wordt beoogd het handelen van de Unie aan het externe toezicht van het EHRM te onderwerpen. Doel is meer eenheid in de uitleg en toepassing van de mensenrechten in geheel Europa te brengen, en daarnaast het toezicht te versterken. Het ontwerp-toetredingsverdrag, waarover tussen de onderhandelaars van de Raad van Europa en de EU overeenstemming was bereikt in april 2013, was volgens het HvJEU echter of meerdere punten in strijd met de Unieverdragen. Onder meer oordeelde het Hof dat het ontwerpverdrag onvoldoende rekening hield met de kenmerken van de Unie, die niet kan worden gelijkgesteld aan een staat. Ook is het problematisch, aldus het HvJ, om het EHRM de bevoegdheid te geven te oordelen over kwesties van gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid, nu het HvJ zelf daarin meestal ook geen bevoegdheid heeft. Indien voor deze bezwaren een oplossing wordt gevonden kan daadwerkelijke toetreding pas plaatsvinden nadat de EU en de RvE in hoogste instantie de verdragstekst hebben aangenomen en alle partijen het verdrag hebben geratificeerd.

⁴ Het betreft hier enkele onderwerpen die verband houden met de klachtprocedures.

⁵ Stukken die betrekking hebben op onderstaande onderwerpen zijn te vinden op www.coe.int.

Verenigde Naties

Verdragsrapportages

In 2014 werden drie mensenrechtenrapportages ingediend:

- De 6^e periodieke rapportage onder het Verdrag voor de Uitbanning van alle Vormen van Vrouwendiscriminatie (CEDAW);
- De tussenrapportage in het kader van de 2e cyclus van de Universal Periodic Review (UPR);
- Follow-up informatie naar aanleiding van de behandeling in 2013 van de periodieke rapportage onder het Verdrag tegen Foltering (CAT).

In maart 2014, tijdens de 6e sessie van het Comité inzake Gedwongen Verdwijningen, vond de mondelinge behandeling plaats van de eerste rapportage onder het Internationaal Verdrag voor de Bescherming van alle Personen tegen Gedwongen Verdwijning (CED)⁶.

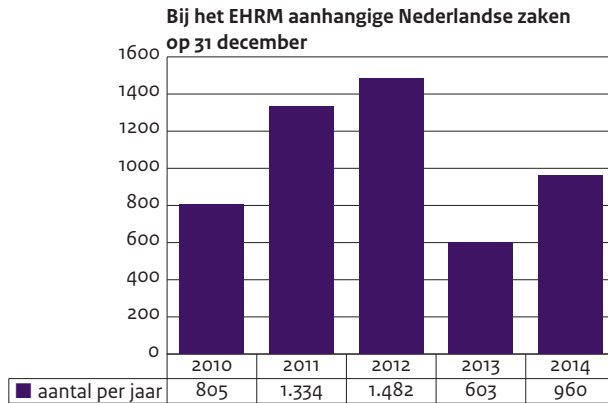
⁶ Alle documenten die betrekking hebben op deze behandeling zijn te vinden op de website van OHCHR: http://tbinternet.ohchr.org/_layouts/treatybodyexternal/SessionDetails1.aspx?SessionID=913&Lang=en.

Bijlagen

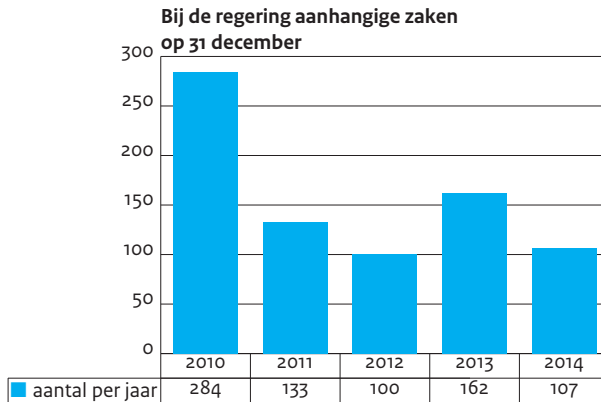
Bijlage I

Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Statistieken⁷

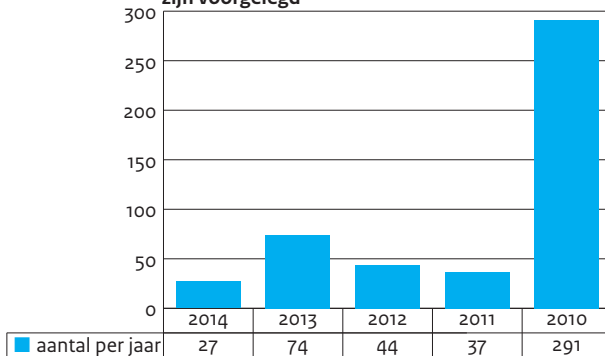

| 47 |

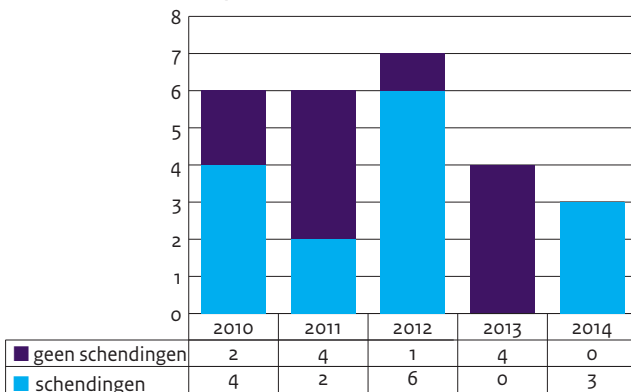

⁷ Cijfermateriaal met betrekking tot alle lidstaten van de Raad van Europa is te vinden in de Survey of Activities 2013 van de griffie van het Hof.

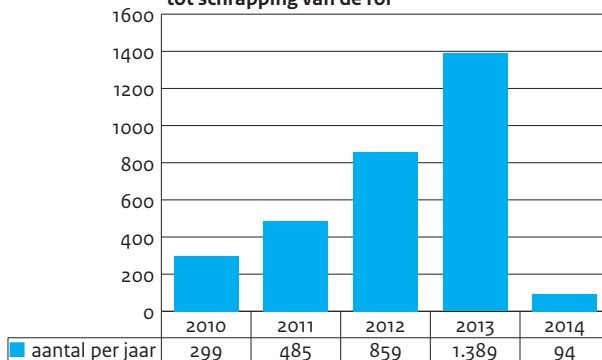
Nieuwe zaken die door het EHRM aan de regering zijn voorgelegd

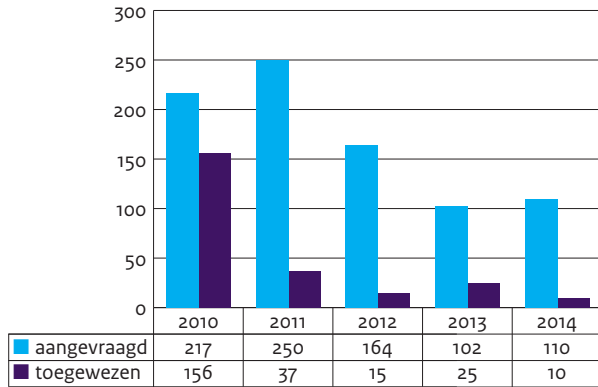
Uitspraken

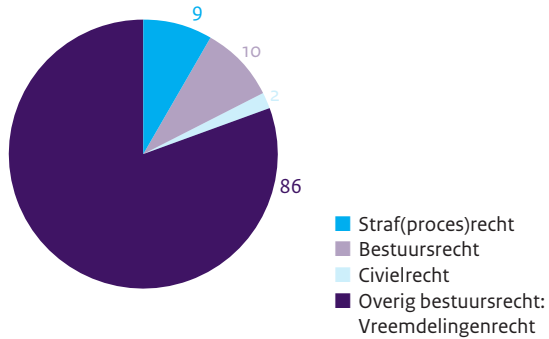
Ontvankelijkheidsbeslissingen en beslissingen tot schrapping van de rol

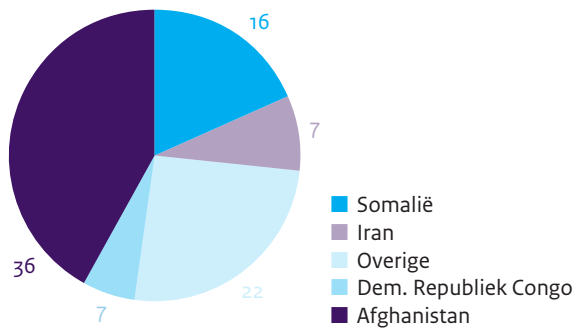
Voorlopige maatregelen

Bij de regering aanhangige Hofzaken, aantal per categorie in 2014

Vreemdelingenzaken per nationaliteit op 31 december 2014

Uitspraken en beslissingen⁸

Uitspraken

Zaaknaam	Zaaknummer	Datum
Geisterfer	15911/08	9 december 2014 (*)
Jaloud	47708/10	20 november 2014 (*)
Jeunesse	12738/10	3 november 2014 (*)

Beslissingen⁹

Zaaknaam	Zaaknummer	Datum
A.F.	37515/10	6 februari 2014
A.K. en B.N.	72606/10	11 maart 2014 (*)
Abdi Ali	48913/1	26 juni 2014
Abdidahir Cisman	34698/10	26 juni 2014
Abdulahi Jibril	40084/13	24 juni 2014
Abdulkhadir Mohamed	20673/13	1 juli 2014 (*)
Abdulrahman	80878/13	19 maart 2014
Abdullahi Ali	63931/12	27 mei 2014 (*)
Abdullahi Halane	51949/10	26 juni 2014
Abdullahi Ismael	32894/11	1 juli 2014 (*)
Abdullahi Muse	43618/09	26 juni 2014
Abdulle Haayow	47526/13	26 juni 2014
Abdul Wahed Abdulrahman Sharif	67566/12	26 juni 2014
Abukar	44492/13	26 juni 2014
Adorisio e.a.	47315/13	
+Brigade Distressed		
Value Master Fund Ltd. e.a.	48490/13	
+EBL Holding	49000/13	14 januari 2014 (*)
+Integrale Gem. Verzekeringskas	49016/13	

⁸ Zaken waarbij een (*) is weergegeven zijn samengevat in het hoofdstuk 'Raad van Europa'.

⁹ Zaken zijn niet-ontvankelijk verklaard of geschrapt.

Zaaknaam	Zaaknummer	Datum
Ahachak	40060/13	13 november 2014 (*)
Ahmed Abdallah	81283/12	12 juni 2014
Ahmed Mahamud	62566/13	6 november 2014
Ahmed Omer	29240/13	27 mei 2014 (*)
Ali Rooble	46538/10	26 juni 2014
Anema-Kwinkelenberg e.a.	54749/13	27 mei 2014 (*)
Awaale Rooble	46392/13	26 juni 2014
Awad Mohamud	44667/13	26 juni 2014
Awale	47993/13	26 juni 2014
Awees Ali	1379/12	26 juni 2014
Awil Abshir	22588/10	26 juni 2014
Ben Amar	21561/0	2 december 2014
Berkvens en Berkvens	18485/14	27 mei 2014 (*)
Bohle en Meijer	12665/09	11 september 2014
Cambungo e.a.	31917/13	6 februari 2014
Egal	33837/13	10 juli 2014
Elgouille	66982/13	2 december 2014 (*)
Emmanuel	14117/14	23 september 2014 (*)
F.M.	30756/12	25 november 2014
Franklin Beentjes en Ceflu-Luz		
Da Floresta	28167/07	6 mei 2014 (*)
G.M.	30900/14	17 juni 2014 (*)
Golovanov		594/14
Gyatso	10642/13	11 maart 2014 (*)
H.	978/09	13 november 2014 (*)
Habib Kamil	43051/09	26 juni 2014
Haji	30162/13	24 juni 2014 (*)
Hani Mohamed Nur	44186/13	26 juni 2014
Hersi Dirye Faarah	18135/13	1 juli 2014 (*)
Hersi Jama	20010/13	1 juli 2014 (*)
Husein Abuukar	30268/13	1 juli 2014 (*)
Hussein Mahamed	6932/11	26 juni 2014
I.A.	76660/12	27 mei 2014 (*)

Zaaknaam	Zaaknummer	Datum
Ibrahim	67479/11	26 juni 2014
J.	992/09	
Jama Dubad	21262/13	27 mei 2014 (*)
Janssen	53189/13	13 november 2014 (*)
Jiamile	29664/13	1 juli 2014 (*)
K.S.	51315/12	21 januari 2014 (*)
Kalinle	2176/09	26 juni 2014
Khorram Tousi	18546/11	3 april 2014
Kuiters	79970/13	2 december 2014 (*)
Lun Mang	48887/13	4 december 2014
M.M.Q.	51731/14	6 augustus 2014
Maahi Mahdi	44197/13	26 juni 2014
Mahamed Ahmed	70517/11	1 juli 2014 (*)
Mahamed Ali	47812/13	26 juni 2014
Mahamed Muumin en Ahmed Osman	38657/13	26 juni 2014
Mahamuud	17848/13	1 juli 2014 (*)
Mahdi Ise	73790/10	26 juni 2014
Micheal	33229/12	11 maart 2014 (*)
Mohamed Abdille	18444/10	26 juni 2014
Mohamed Abdirahman en Abdulfetah	60784/13	26 juni 2014
Mohamed Barise	51163/13	26 juni 2014
Mohamed Hussein	7049/13	1 april 2014 (*)
Mohammed Abdi	46390/13	26 juni 2014
Mohamud Yassin e.a.	64098/13	6 februari 2014
Munyaneza en Bajyanama	45225/12	1 juli 2014 (*)
Muse Adan	75170/10	26 juni 2014
N.F.	21563/08	14 januari 2014 (*)
N.T.	53560/07	21 januari 2014 (*)
Ndikumana	4714/06	6 mei 2014 (*)
Oda Fad'Os Al-Jabory	28638/14	29 april 2014
Onroerend Goed Mij. De Linde Groesbeek B.V. e.a.	19165/11	16 december 2014 (*)
Özturk	30894/09	14 oktober 2014 (*)

Zaaknaam	Zaaknummer	Datum
Pirouz	29327/11	6 februari 2014
Prak	3869/08	27 mei 2014 (*)
Rage	29841/10	1 juli 2014 (*)
Saleh	80887/13	26 juni 2014
Selimani	50108/11	15 april 2014 (*)
Set Myo Oo	76022/12	6 november 2014
Shahow Fidhay	60088/10	3 april 2014
Sheik Abdi	44146/13	26 juni 2014
Stichting Ostade Blade	8406/06	27 mei 2014 (*)
Stolk	63072/06	7 oktober 2014 (*)
V.	60345/13	2 december 2014 (*)
Van Akerlaken	67732/13	13 november 2014 (*)
VEB NCVB e.a.	50494/13	11 februari 2014 (*)
Vos	52491/08	21 januari 2014 (*)
Wahidi	62845/12	9 januari 2014
Wehelie	70992/13	13 november 2014 (*)
Wiesman	49111/08	4 november 2014 (*)
Y.A.	15439/09	14 januari 2014 (*)
Y.M.	71247/13	27 mei 2014 (*)
Yusuf Mahamud	3979/11	11 maart 2014

Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014

Zaaknaam	Zaaknummer	Artikel EVRM
A. en B.	10827/12	artt. 3, 13
A.A.	66848/10	artt. 3, 8
A.A.Q.	42331/05	artt. 2, 3, 8 en 13
A.G.R.	13442/08	art. 3
A.K.C.	36953/09	art. 3
A.M.	29094/09	art. 3
A.M.E. (afgesloten 13/1/15)	51428/10	artt. 3 en 13
A.N. en L.K.	29043/14	art. 3

Zaaknaam	Zaaknummer	Artikel EVRM
A.R.	26268/09	artt. 3 en 8
A.R.	63104/11	artt. 3, 8 en 13
A.W.Q. en D.H.	25077/06	art. 3
Abdulfatah	55830/10	artt. 3 en 8
Abdullahi Ahmed	40858/10	art. 3
Adorisio e.a. + Brigade Distressed	47315/13	art. 6
Value Master Fund Ltd e.a. + Integrale	48490/13	
Gemeenschappelijke Verzekeringskas	49016/13	
Ahdour	45140/10	art. 8 jo 14
Ahmed Hasan (afgesloten 19/2/15)	42165/12	art. 3
Ahmed Sheekh	80450/13	art. 8
Aiaz	17085/11	artt. 3 en 13
Ali Abdalla en Saleh Yeslam	31672/13	artt. 8, 13 en 14
Ali Hassan	23710/10	artt. 8, 13 en 14
Azizi	73877/10	artt. 3, 8, 9 en 10
Bahri-el Outmani	52904/07	artt. 8 en 13
Basarat	43108/12	art. 6
Ben Amar	2156/10	art. 6
Bushara Alrayah Bushara e.a	7211/06	art. 3
Cabdi Qadir Mucalim	5888/10	art. 3
Cerci	25392/14	art. 6
Cüzdan	6315/08	art. 8
E.K.	72586/11	art. 3
E.M.	32452/14	artt. 3 en 8
E.S.	28214/10	art. 3
E.T.	46563/14	artt. 3 en 13
F.	61060/11	artt. 3, 8 en 13
F.A.	39670/11	artt. 2, 3, 8 en 13
Farah Ilmi	13943/10	artt. 8 en 13
G.	44270/10	artt. 3 en 13
G.G.S.	53926/09	artt. 3, 8 en 13
G.R.S.	77691/11	artt. 3 en 8
Garib	43494/09	art. 2 van Prot. 4

Zaaknaam	Zaaknummer	Artikel EVRM
Gereghiher Geremedhin	45558/09	art. 8
Gillissen	39966/09	art. 6
H.N.	20651/11	art. 3
H.U.N.	63857/09	artt. 3 en 13
Habi	16049/07	art. 8
Haroeitjoenjan	10664/13	art. 8
Hashemi	61379/14	art. 3
Herman	35965/14	art. 5
Hersi Abdulle afgesloten 23/1/15)	6744/12	art. 8
J.A.	21459/14	art. 3
J.W.	16177/14	art. 3
Jalal	32373/11	artt. 3, 8 en 13
Justice	64724/10	art. 3
K.O.J.	7149/12	art. 3
Khan	13090/13	art. 3
L.N.	28686/14	art. 3
Lacroix	47367/09	art. 6
M.A.A.	59207/10	artt. 3 en 13
M.M.	15993/09	art. 3
M.M.R.	64047/10	artt. 2 en 3
M.O.S.H. (afgesloten 3/2/15)	63469/09	artt. 3 en 8
M.R.	60814/14	art. 3
M.R.A.	46856/07	artt. 3 en 8
Mahamed Sambuto	3303/11	art. 3
Mamadshahkhan	48294/10	artt. 3 en 13
Mfwa Muyuku	46970/07	artt. 3 en 13
Mohamed Hassan	7186/14	artt. 8 en 14 en art. 1 van Prot. 12
Mohammed Naser Oman	38903/14	artt. 8 en 14
Murray	10511/10	artt. 3, 5 en 13
Ndabarishye Rugira	10260/13	art. 3
Ndjabu Ngabu e.a.	39321/14	art. 3
Nodrat	20732/10	artt. 3, 8 en 13

Zaaknaam	Zaaknummer	Artikel EVRM
Nzapali	6107/07	artt. 3, 8 en 13
O. (afgesloten 3/2/15)	24716/14	art. 3
Omid	34151/11	art. 3
Othymia Investments BV	75292/10	artt. 8 en 13
Özcelik	69810/12	art. 6
P.N.	10944/13	artt. 3, 8 en 13
Popalzay	43538/11	artt. 3, 8 en 13
Pormes	25402/14	art. 8
Porsadeghi	78146/12	artt. 2, 3, 5, 6, 8, 9, 10 en 13
Q.A.	23816/08	art. 6
Renfrum en Van Hetten	30719/12	artt. 8 en 14
Rohamian	58719/14	art. 3
S.B.	63999/13	artt. 3 en 13
S.D.M. e.a.	8161/07	artt. 2 en 3
S.F.	8159/11	artt. 3, 8 en 13
S.H.S.	12037/10	artt. 3 en 8
S.M.H.	5868/13	art. 3
S.R. (II)	46727/10	artt. 3 en 8
S.S.	39575/06	art. 3
Saber Yacoub	20102/13	artt. 3 en 13
Said Good	50613/12	artt. 3 en 5
Saidi	67743/14	art. 3
Saraj Zada	3540/11	artt. 3, 8 en 13
Sedieqi	1390/11	artt. 3, 8 en 13
Soleimankheel e.a.	41509/12	artt. 3, 8 en 13
Storimans-Verhulst vs Russische Fed.	26302/10	artt. 2 en 13
Telahun Hagos	54000/11	artt. 2, 3 en 5
Telegraaf Media en vd Graaf	33847/11	art. 10
Tsankashvili	28199/12	artt. 3 en 13
U.A.H.M.	49929/11	art. 3
Van Engel	600/14	art. 8
Van Velzen	21496/10	art. 6

Zaaknaam	Zaaknummer	Artikel EVRM
Yeshtla	37115/11	art. 8
Z.L.	33314/09	artt. 3 en 6

Comité van Ministers van de Raad van Europa

Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014

EHRM-zaken

Zaaknaam	Zaaknummer	Datum uitspraak/beslissing
Mathew	24919/03	29 september 2005
Geerings	30810/03	1 maart 2007
Voskuil	64752/01	22 november 2007
Sanoma Uitgevers B.V.	38224/03	14 september 2010
Vidgen	29353/06	10 juli 2012
Van der Velden	21203/10	31 juli 2012
Telegraaf Media NL	39315/06	22 november 2012
Landelijke Media B e.a.		
K.	11804/09	27 november 2012
Jeunesse	12738/10	3 oktober 2014

| 58 |

ECSR-zaken

Zaaknaam	Zaaknummer
Feantsa (European Federation of National organisations working with The Homeless)	86/2012
CEC (Conference of European Churches)	90/2013

Bijlage II

Verenigde Naties verdragscomités

In het jaar 2014 werden door de VN-Verdragscomités:

- 8 nieuwe verzoekschriften aan de regering ter kennis gebracht;
- in 2 zaken een zienswijze (views) vastgesteld (Mensenrechtencomité) waarbij 2 keer een schending werd geconstateerd;
- 0 zaken van de rol geschrapt.

Mensenrechtencomité

Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014

Zaaknaam	Zaaknummer	Artikel IVBPR
Abdoellaeva	2498/2014	artt. 23, 24 en 26
Eduardo Lutete Kemevuako	2050/2011	art. 17
George Egyir	2299/2013	artt. 7, 17 en 26
Hashemi	2489/2014	artt. 23, 24 en 26
Hayet Mohdadi	2354/2014	art. 14, lid 3(b), lid 3(e), lid 5
Mohamed Rabbae e.a.	2124/2011	artt. 20, 26 en 27
Natalien Kurt	2326/2014	art. 14, lid 4 en art. 17
Said Lamrini	2362/2014	artt. 14, 17
S.Y.	2392/2014	art. 2, lid 3 en art. 14, lid 5

| 60 |

Comité voor de Uitbanning van Discriminatie van Vrouwen

Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014

Zaaknaam	Zaaknummer	Artikel CEDAW
D.G.	52/2013	artt. 2, 5, 6 11, 12 en 16
Tsatsral Naran	39/2012	artt. 1, 2 (e), 3 en 6

Comité tegen Foltering

Zaken bij de regering in behandeling op 31 december 2014

Zaaknaam	Zaaknummer	Artikel CAT
Aleksander Pechkunov	611/2014	art. 3
Fatouma Bah	613/2014	art. 3
Moussa Camara	569/2013	art. 3
N. Kandasamy	623/2014	art. 3

Uitgave: Ministerie van Buitenlandse Zaken
Directie: Juridische Zaken / Internationaal recht
Opmaak: Xerox/OBT
www.rijksoverheid.nl | april 2014